

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Primus. De Proludiis ad totam Synopsim.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

SYNOPSIS MAGNALIUM
 DIVI IOSEPHI
 PARS PRIMA.
 JOSEPH FILIUS DAVIDIS
 REGIS.

TRACTATUS PRIMUS.

DE PROLUDIIS AD TOTAM SYNOPSISIM.

PROLUDIUM I.

Idæa totius Operis.

I.

OC Opus de summis castissimæ magnæ & incorruptissimæ Dei Mattis Sponsi & Conjugis D. Josephi Magnalibus & Prærogativis, citò cceptum, tardè absolvo:

tùm quia vires corporis, quod aggravat animum, non tantæ, ut non frequentissimè studium & lectionem impediunt, tum quia occupationes ex obedientiâ impositæ, tam assiduæ, ut non nisi horulas succisivas, easque satis raras reliquerint, quas aliis adhuc occurrentibus & mihi ipsi suffuratus sum, ut huic lucubrationi impenderem: sùm denique quia diu mecum ipse de-

liberavi an illam publici juris facere deberem, an privato domesticorum commodo reservare & referare: nec credo me unquam ad illam evulgandam resolvissim, nisi ab amicis quàm plurimis de litteris optimè meritis, qui illius aliquot Tractatus perlegerant, rogatus; quorum instantiis aliquamdiu reluctatus, tandem acquiescendum esse censui, & censuerunt domestici ipsi quibus illam reservare constitueram.

Synopsisim conficio, non Encyclopediam summorum D. Josephi magnalium; non enim omnia hîc profero quæ de tanto Viro dicta sunt, aut dici possunt: Invenientur multa ab aliis viris doctis dicta, eruntque me fortiores, & feliciores alii, qui alia & meliora dicere poterunt, quod opto. In hoc ramen incubui, ut ex plurimis quæ apud Sanctos Patres & Sacræ Scripturæ Interpretes, aliosque Scriptores reperti, selectiora decerperem, quæ unà cum

A

cum

Synopsis

Magnalium
 D.
 Josephi
 RV
 1711

cum illis quæ ego ipse ex eodem quo illi fonte, Sacro, inquam, Evangelio, depromere potui, coacervavi in commodum & utilitatem Concionatorum, & spiritualem devotorum hujus Sancti Clientum consolationem, quos enixissime rogo, ut non ad eum per quem hæc eis traduntur attendant, sed ad datum ipsum, & ad fontes ipsos, ex quibus hausta sunt quæ hinc ipsis benevolentissime propinantur.

III. Hanc materiam amplissimam in tres Partes distribuo: Partes singulas in tres quoque Tractatus subdivido; Tractatus denique in Capita, Capita quandoque in Sectiones ad distinctionem & clari- tatem: non enim mihi fuit visum satis, si materiam multiplicem undequaque ex variis Scriptoribus collectam quasi in unum acervum & congeriem conjicerem, in quâ omnia confusa & sine ullo ordine permixta, ut labori meo cum lectorum meorum dispendio parcerem: sed omnia volui ut in ædificio suis locis collocata, omnia convenienti ordine disposita, & vinculo apto colligata, sibi que invicem cohærentia, quia quod est forma in compositis naturalibus, hoc est ordo in libris & aliis arte factis, & ut illa istis, sic hic his confert venustatem, elegantiam & pulchritudinem.

IV. Primâ igitur Parte agemus de D. Josepho, ut est Filius Davidis Regis: ita vocatur ab Angelo Matthæi c. 1. v. 20. In Secundâ Parte de eo ut est Pater Jesu, ita vocatur tum à Prophetis, tum ab Evangelistis, tum à Beatissimâ Deiparâ. In tertiâ Parte de eo ut est Proto-Patrus & Protector omnium: Talis hodie habetur ab omnibus Fidelibus. Prima Pars complectetur ea quæ de Sanctissimo Viro dici possunt, incipiendo ab ipsius æternâ prædestinatione, & profectu usque ad ejus nuptias cum eadem Beatissimâ Deiparâ: & hæc ferè sunt illi communia cum aliis Sanctis. Dixi ferè, quia in plerisque, maximè verò quæ spectant gratias quas accepit isto intuitu quod futurus erat Pater Jesu-Christi Domini nostri, ut ad illam dignè disponderetur, ab illis differt quàm maximè.

V. Secunda Pars ea complectetur quæ de eodem Sanctissimo Viro ab ipse

cum Deiparente Virgine nuptiis usque ad mortem: Atque hic præcipuè elucescent, ac manifesta faciemus ipsius specialissima, maximè incomparabilem ipsius ad Christum Paternitatem, in quâ stat summa omnium Magnalium & Privilegiorum ejus, & cujus ratione ei Deus adjecit gratiarum & virtutum ornamenta, quæ tam præcellæ conveniebant dignitati; id est talia ut illam dignè sicut par erat sustinere posset.

Tertia & ultima Pars exhibebit nobis mortem ipsius in conspectu Domini pretiosissimam, Gloriam ejus super eminentem duplicem: Primam apud Deum quam essentialem vocamus, cum adjunctis: Secundam externam apud homines, quæ accidentalis est, necnon singulare ejus Patrocinium ejusque efficaciam.

Primæ Partis Tractatus primus, quem nunc desudamus, continet paucula quasi Proludia ad totam materiam, seu prodromos ad Synopsim totam: Secundus ager de illo ut est Filius David in esse naturali: Tertius de eodem secundum esse supernaturale considerato, in quibus ea videbimus quibus dispositus est remotè, ac deinde quibus apratus est proximè ad qualitates Sponsi Beatæ Deiparæ & Patris Jesu, de quibus Parte Secundâ duobus Tractatibus Prioribus.

In Secundâ Parte quæ omnium principalis est, & tres similiter continet Tractatus, considerabimus cum Tractatu primo ut Sponsum & Conjugem verum Virginis Dei-Parentis. In Secundo explicabimus Paternitatem ejus singularem & incomparabilem respectu Christi Domini. In Tertio agemus de gratiis quas accepit, & virtutibus quibus ad miraculum ornatus fuit ratione istorum duorum summorum Titulorum.

Tertiæ Partis tribus quoque constantis Tractatibus, ut duæ præcedentes; Tractatus primus erit de Gloriâ ejus quâ in animâ & in corpore fruitur in cælis apud Deum Filium suum: Secundus de ejus Gloriâ apud homines, honore, veneratione, cultu & invocatione. Tertius de ejus Intercessione seu Patrocinio ejusque incomparabili efficaciam.

Porro

VI.

VII.

VIII.

IX.

- X. Porro in hoc Opere verbis utor obviis, & phrasi quantum fieri potuit plana ad captum omnium; ne apud me mei inveniant Lectores quod ego apud multos alios Scriptores reperi, duplicem laborem: unum ut verba intelligant, & propositiones construant: alterum ut rem seu materiam ipsam: *Melius enim judicavi cum D. Augustino in Psal. 138. ad illa verba, Non est occultatum os meum à te, ut nos reprehendant Grammatici, quam non intelligant populi.*
- XI. Nec aliter etiam si vellem potuissem, postquam legi verba D. Prosperi Aquitanici lib. 3. de Vita Contempl. (si tamen est illius Author,) dicentis. *Prudentibus viris non placent phalerata, sed fortia: Et certe nonne is qui phaleras querit in dictione, videtur de merito causæ, quam tractat diffidere? ut proinde huic optime aptari possit illud quo D. Ambrosius lib. 1. de Virgin. Mulierem fucos querentem perstringit. Que, inquit, cupiens mutare quod nata est dum aliis studet placere, prius sibi ipsi displicet. Tum deinde subdit. Quem judicem veriorum ô Mulier: requiremus deformitatis tuæ, quam te ipsam, que videri times quod es? si pulchra es quid absconderis? nec tuæ, nec alienæ conscientie gratiam habitura.*
- XII. His addo quod in phaleratis & elegantia plus est ostentationis & propriæ complacentiæ, quam soliditatis, fructus, & ædificationis.
- XIII. Tandem vitam hæc & virtutes illius describo cui simplicitas maxime placuit; ergo stylus & verba quibus illa explicantur, aut simplicitatem redoleant, aut saltem ab eâ non multum recedant.

PROLUDIUM II.

Consilium seu Motivum & Finis Operis.

- I. **M**OTIVUM seu ratio cur in hoc potius Opus quam in aliud tantillum orii mei, & tam modicum facultatis meæ contulerim, duplex fuit: primum quia constat per matrimonii vinculum, quod est divinum, non animos tantum & corpora conjugum uniri, seu quasi unum fieri,

sed etiam mediante istâ unione inter ipsos fieri omnium rerum & bonorum communicationem tantam, ut quod est mariti fiat uxoris, & è converso: Quare cum Carmelus, ut omnibus notum est, totus sit Mariæ, sit, inquam, speciale ejus peculium, & ut ita loquar primum ejus feudum: *Datus est enim ei Decor Carmeli.* Itaia cap. 35. Hincque illa sit Ordinis istius singularissima Patrona, ut etiam pronunciavit Romæ 29. Junii 1670. Sacra Rituum Congregatio in Concessione factâ eidem Ordini recitandi Officium Beatæ Virginis quâlibet hebdomadâ omnino tempore, etiam in Quadragesimâ, non tantum in die Sabbathi, sed etiam quando Sabbathum erit impeditum, in feriâ illi proximiori: sequitur omnino quod eodem modo idem Ordo Marianus pertineat ad D. Josephum: consequenter quod ipse sit etiam illius singularissimus Patronus, etiam teclusâ electione illâ quam fecit de illo idem Ordo: quandoquidem certum sit, nullo jam abnuente, ipsum fuisse verè Mariæ Sponsum, seu Maritum: Quare & dictus Ordo, & singulæ illius personæ ipsius sunt, ipsiusque ut & Sponsæ ejus honorem præ omnibus zelare debent, & Deo dante facient.

Secundum Motivum de hæc potius materiâ scribendi quam de aliâ: sumpsit à beneficiis quæ à Deo per ipsum tantum in corpore tum in animâ accepi, ut ea etiam exteriori aliquâ professione recognoscam pro modulo meo: quo etiam motivo Sancta ac Seraphica nostra Theresia magna illa Heroïna novæ Congregationis in Ordine nostro (à quo nunquam dum vixit separari voluit) Mater & Primipyla, ejus cultum, quem in eodem antiquo suo Ordine vigentem suserat, propagandum suscepit, suæque Congregationis alumnis maximoperè commendavit; quod illi ad eod felicitè successit, ut ad hoc à Deo fuisse electam evidenter appareat, nec ullus nisi invidus inficias ibit.

Finis ob quem de hoc Sanctissimo Patriarchâ scribere statui, fuit etiam duplex. Primus ut velificarer devotioni populorum erga eum ubique gentium in dies crescenti, ac præcipuè

A 2 in

Synopsis

Magistru
D.
Josephu
S
u

4 Synopsis Magnalium D. Iosephi.

in hac amplissimâ ac religiosissimâ Diœcesi nostrâ Leodiensî in quâ Serenissimus Episcopus & Princeps noster Maximilianus Henricus Bavarus ipsum de Per-Illustris Capituli sui Cathedralis Consilio pariter & assensu, dictâ Diœcesis & Patriæ Patronum apud Deum elegit, assumpsit, & declaravit: idque exemplo Augustissimi Imperatoris Leopoldi, qui idem de nutu Sanctissimi Domini nostri Clementis Papæ X. prius pro toto Imperio fecerat: Cujus electionis per Ediçtum speciale ac publicum tenor sequitur & talis est.

IV. *MAXIMILIANVS HENRICVS Dei gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Sacri Romani Imperii Princeps Elector, per Italiam Archicancellarius, Sanctæ Sedis Apostolica Legatus natus, Episcopus ac Princeps Leodiensîs & Hildesienfis, Administrator Bergesgadenfis, utriusq; Bavarie, Superioris Palatinatus, Westphalia, Angaria, & Bullonii Dux, Comes Palatinus Rheni, Landgravius Leuchtenbergensis, Marchio Franchimontensis, Comes Loffensis, & Hornensis, &c.* Universis & singulis nostras litteras viris, lectoris, seu legi auditoris, Salutem in Domino sempiternam. Cum dudum pro toto Romano Imperio apud Divinam Majestatem adoptatam habeamus Patronam immaculatè conceptam B. V. Matrem Dei Mariam, quid ni pro majore Divinæ gratiæ subsidio ipsum jam etiam in Patronum advocamus Beatissimum Patriarcham Iosephum Conjugem Sanctissimæ Matris, & Filii sui Patrem? Cum illum isto prorsus nomine B. V. Maria coram Filio appellet, *Fili quid fecisti nobis sic? ecce Pater tuus & ego dolentes querebamus te: ac ut ait D. Augustinus, Omne bonum nuptiale impletum sit in illis Parentibus; Proles, Fides, Sacramentum; Prolem agnovimus Dominum IESVM-Christum: Fidem, quia nullum adulterium: Sacramentum, quia nullum divorcium: Gaude ergo Ioseph, inquit D. Augustinus, quia per meritum Virginis ita separatus es à concubitu uxoris ut Pater dicaris Salvatoris.* Quæ omninò consideratio permovit Sacram Cæsaream Majestatem Augustissimum Imperatorem nostrum Leopoldum, ut anno proximè superiore à Sanctissimo Domino nostro Papa Cle-

mente X. peteret, impetraretque pro hæreditariis suis Regnis & Provinciis specialem in cælis Advocatum ac Patronum Sanctissimum hunc Patriarcham Iosephum. Quod pientissimum votum cum Sacra Sua Cæsarea Majestas non ita dudum nobis clementissimè aperuerit, cum intimo desiderio, ut pro universali Sacri Romani Imperii felicitate, spiritualique simul ac temporali incremento in nobis à Deo commissis Archi & Diœcesibus, Ecclesiisq; idem fieret, tam nostrâ propriâ sponte & devotione, quâ eundem Patriarcham in Patronum Residentiæ nostræ Bonnenfis jam dudum elegimus; quàm ex officii nostri debito tanto Augustissimi Imperatoris incitamento decisse, neque potuimus, neque debuimus. Itaque de Per-Illustris Capituli nostri Cathedralis consilio pariter & assensu, Sanctissimum Patriarcham Iosephum per Civitatem & Diœcesim hanc nostram Leodiensem in singularem Patronum assumendum, & colendum esse decrevimus, prout assumimus & coli præcipimus, ac demandamus per præsentem, cæprorsus in Domino fiduciâ futurum, ut dum illi nos devotissimos profiteamur, sentiamus impostèrùm præsidio ac patrocinio illius in animi ac corporis temporalibus æternisque bonis, publicisque ac privatis negotiis talem directionem, qualem sperare oportet à tanto Cæli Cive, Dei patris Viro, ac Dei Patre: ea propter omnes & singulos Prælatos, Decanos, ac utriusque sexus Superiores requirimus; Decanis verò Ruralibus, Pastoribus, Verbi Divini Preconibus, aliisque curam animarum quomodolibet gerentibus mandamus, ut enixam hanc nostræ devotionis declarationem, publicè & ex Ambone fidei populo publicent, & in concione Sanctissimi hujus Patroni cultum ac venerationem quam poterunt ferventissimè commendent, quas in fidem manu nostrâ signatas sigilli nostri sub-impresione communici jusimus. Datas in Civitate nostrâ Colonia 27. Februarii 1676.

Quæ assumptio & electio in Patronum, ut esset celebrior, Festum ejusdem Sanctissimi Patroni, post viginti dies à datâ præallatarum litterarum futurum, præcipuo ac solemnissimo ritu in

in Ecclesiâ nostrâ dictæ Civitatis Leodienſis, totius Patriæ ac Diœceſis Metropolis, me ibi tunc Priorem agente, fieri ac celebrari demandavit idem Sereniſſimus Princeps: quod & fideliter ac reverenter executum, ut patet ex litteris ampliſſimis ejuſdem Sereniſſimi Principis datis 31. Julii anni 1676. Quarum quoque tenorem hîc de verbo ad verbum referre non erit extra propositum noſtrum, cum exinde poſſint extimulari alii Principes & Episcopopi ad simile præſtandum in ſuis Dittonibus & Diœceſibus, quod Imperator & Episcopus noſter fecerunt reſpectivè in ſuis. Tenor ergo harum ſecundarum litterarum eſt.

VI. *MAXIMILIANVS HENRICVS Dei gratiâ Archiepiſcopus Colonienſis, Episcopus & Princeps Leodienſis, &c.* Univerſis & ſingulis noſtras litteras viſuris, lecturis, ſeu legi audituris; Salutem in Domino. Commiſſa quæ nobis incumbit gregis Domini pascendi cura exigit, ut ad ea quæ per nos aut Prædeceſſores noſtros ad divini cultus augmentum, Sanctorum in cœlis regnantium honorem, & animarum ſalutem, ſanctè & piè ſtabilita ſunt, quo firmius ſubſiſtant, ordinariæ authoritatis noſtræ robor denuò adjiciamus, aliæque deſuper ſtatuiamus, quæ ex æquo & bono conducere in Domino arbitramur. Aliàs quidem per ſpeciale Ediſtum noſtrum, accedente etiam Venerabilis Capituli noſtri conſenſu Sanctiſſimum Patriarcham Joſephum Jeſu-Chriſti Domini noſtri Tutorem ac Nutritium, necnon Deiparæ Virginis Mariæ Sponſum, Civitatis ac totius Patriæ & Diœceſis Leodienſis Patronum aſſumpſimus, & Proteſtorem declaravimus, atque ut ejuſmodi electionis noſtræ ratio ad omnium notitiam perveniret, ejuſdem electionis & aſſumptionis feſtum præcipuo ac ſolemniffimo quo fieri potuiſſet ritu in Eccleſiâ dilectorum nobis in Chriſto Filiorum Patrum Carmelitarum Reformatorum in Inſulâ dictæ Civitatis noſtræ Leodienſis fieri ac celebrari demandavimus, ubi & unam piam & devotam Confraternitatem ſub invocatione dicti Sanctiſſimi Patriarchæ per ſpeciales litteras ſub datâ 10. Octobris anni 1675. canonicè in

perpetuum ereximus & inſtituimus. Cujus quidem erectio (ſicut accepimus) ſingulari fidelium devotione & applauſu die Feſto S. Joſephi proximè præterito & per octavam celebrata fuit. Nunc verò expoſito nobis pro parte tam Venerabilis ſincerè & devotè nobis dilecti Godefridi Udalrici Baronis de Lamergelle Cathedralis Eccleſiæ noſtræ Leodienſis Canonici, & Jacobi de Hodeige S. Pauli Canonici & Cantoris, necnon Petri Aloyſii de Sluze Toparchæ in Bihain, & Godefridi de Walſchart J. U. Licentiat, dictæ Confraternitatis Præfeſtorum, quàm Prioris & Conventus Patrum Carmelitarum, quod juxta facultatem per Breve S. mi Dni N. Clementis PP. X. nobis commiſſam, & à nobis per litteras noſtras dictis exponentibus deputatam pro die ſolemni perpetuo dictæ Confraternitatis (ultra Feſtum Generale S. Joſephi) determinarint Dominicam primâ Septembris, ejuſmodi verò determinationem ab ipsis ſic de nutu noſtro factam à nobis approbari deſiderent, ideòque nobis humiliter ſupplicari fecerunt quatenus eam authoritatis noſtræ robore firmare, & aliàs ut infra benignè indulgere dignaremur. Nos ad augendam Fidelium erga Sanctum Patronum & Proteſtorem devotionem, & dictæ Confraternitatis incrementum, ejuſmodi ſupplicationibus benignè inclinati, dictam Confraternitatem à nobis ſic (ut præfertur) erectam & inſtitutam, ejuſque Regulas & Inſtituta denuò approbamus, dictam determinationem Feſti Confraternitatis ad Dominicam primam Septembris ratam habemus, & in quantum opus eſt de novo determinamus, eamque ſic determinatam, unâ cum Indulgentiis à Sede Apoſtolicâ conceſſis, publicari, ac tam dictâ Dominicâ primâ Septembris, quàm etiam die Feſto generali S. Joſephi ſolemnem & publicam per Civitatem Proceſſionem cum delatione Venerabilis Sacramenti & Imaginis dicti Sancti (eiſdem ritu & formâ quibus ab antiquo dicti Patres in Feſto Commemorationis Solemnis B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo de noſtris licentiâ & authoritate facere ſolent) inſtitui, & futuris temporibus quot

Synopsis

Magis
D.
Joſephi
RV
11

6 Synopsis Magnalium D. Josephi,

quot annis repeti posse permitimus & indulgemus : Atque semel quot annis repeti posse permitimus & indulgemus? Atque ut semel quotannis Orationem quadraginta Horarum solemniter instituere, ac celebrare (tempore magis commodo à dictâ Confraternitate eligendo) possint, concedimus. Præterea dictam Confraternitatem specialibus favoribus & privilegiis prosequi volentes, eam, omnesque & singulos ejus Confratres ac Conforores tam hætenus descriptos, quam in posterum describendos, in specialem protectionem nostram suscipimus, & in Domino amplectimur: ac intentionis nostræ esse ac posthac semper fore declaramus, quod nulla alia similis Confraternitas sub Invocatione S. Josephi imposteriorum in Civitate nostrâ Leodiensî erigatur, vel ullo modo instituatur, nisi de speciali nostrâ & expressâ facultate, sublatâ ad id quacumque aliter cuilibet cujuscumque dignitatis & officii concessâ, delegatâ seu demandatâ potestate. Demùm ad augendam Fidelium religionem omnibus Christi-fidelibus verè penitentibus, ac Sacrà Communionem refectis, qui Ecclesiam seu Capellam, vel Altare dictæ Confraternitatis in ejusdem Festis, & per eorum octavas, & generaliter quacumque Feriâ quartâ cujuslibet hebdomadæ per annum visitaverint, & ibidem pro ordinariis Ecclesiæ necessitatibus pias ad Deum preces effuderint, singulis vicibus Quadraginta dierum Indulgentias in formâ Ecclesiæ consuetâ impertimur & in Domino concedimus per præsentem. Quas in fidem manu nostrâ signatas sigillo nostro jussimus communiri. Datum in Civitate nostrâ Colonia 31. Julii 1676.

VII.

Hæc ergò devotione ita in dies, & quidem apud nos, nova semper incrementa capiente, sensi me animari, ut hæc Scriptio meâ parùm olei in istiusmodi ignem injicerem, ut magis accendatur, magisque semper ardeat: ita faxit Deus.

VIII.

Secundus finis de hoc Sanctissimo Patriarchâ scribendi est, ut eundem ignem in illorum cordibus, qui necdum ei ita affecti sunt (sitamen sint adhuc aliqui tales) excitem, ut scilicet perspicientes ex dicendis in decursu hujus

Operis hujus Sanctissimi Viri præcellens dignitatem, Titulos summos, Gratiâ illis commensuratam, Virtutes plusquam Angelicas, Sanctitatem supereminentem, Gloriam singularissimam, Autoritatem quâ apud Deum pollet incomparabilem, Amorem & Affectum in suos Clientes & Devotos tenerrimum & pronissimum, Intercessionum ejus apud Deum energiam potentissimam & efficacissimam, Devotionem omnium gentium erga ipsum, illorum maximè quos sequi non pigeat, idest à sanctitate & doctrinâ insignium incensissimam, extimulentur, ut illius cultui cum aliis se devoteant & addicant, simul cum illis ejus Patrocinium, Tutelam & Protectionem ambient, & exquirant, certissimèque & ipsi idem quod omnes alii experiantur, ipsius Adjutorium & Intercessionem in omni necessitate quæcumque illa sit, nulli cujusvis Sancti (si solam ejus Sponsam exceperis) cedere, immò in multis excedere: ut sicut JESUS, MARIA, JOSEPH fuerunt in terris, suntque in cælis individui, ita sint in devotione, corde & amoribus nostris.

PROLUDIUM III.

Fons omnium Laudum & Encomiorum D. Josephi, Sacrum Evangelium.

MAGNORUM laudes Virorum vel dicendo, vel scribendo ad placitum audientium vel legentium efferre non parvas res est; quare Oratores Panegyrim semper ut nauæ fyrtes, vel scopulos timuerunt, utpote ad quam etiam insignes Viri, qui in omni alio dicendi genere famam sibi aliquam comparasse potuerant sapissimè naufragium fecerint.

Hujus ratio difficultatis est invidia, quæ in hunc mundum unâ cum miseria ingressa nos excecet: quo fit ut quemadmodum oculos aliorum meritibus clausos, ita aures eorum laudibus habeamus obstructas, & eum simus infirmi, miseri, gloriæ tamen non minus quam pecuniæ avidi & avari, in aliis dolemus

I.

II.

dolemus inveniri, quod in nobis sci-
 mus desiderari, arbitraturque illorum
 laudibus nostræ gloriæ umbram fieri,
 vel etiam detrahi.

III. Sed hæc ratio non habet locum
 quando agitur de Sanctis cum Deo in
 Cælo regnantibus: cum enim illorum
 apud nos magna sit opinio & æstimatio;
 Pietas & Religio approbat pro his elo-
 quentiam, ratione suadente Heroes il-
 los qui cum Deo regnant in cælis esse
 omnibus humanis laudibus majores.

IV. Non ideo tamen horum cæli Pro-
 cerum minus quam illorum laus diffi-
 cilis: immo ex aliis capitibus longè dif-
 ficilior: nam cum nemo nõ sciat Sanctos
 superasse vitia, domuisse passiones, vo-
 luprates fugisse, vicisse dæmones, &
 propterea ex hoc mundo in cælum
 translatos cum Deo regnare; laudes si
 quas pro illis expectant, non expectant
 nisi extraordinarias: Cumque in illis
 omne quod humanum est & fragile
 per divinam eorum Apotheosim sit ab-
 sumptum, arbitrantur merito illos à
 nobis debere tractari potius ut Deos,
 quam ut homines, cum etiam Divi vo-
 carentur, quasi parvi Dii.

V. Accedit quod pars maxima Sancto-
 rum sæculis vixerint à nostro distitis, ut
 proinde memoria per illos gestorum in-
 terierit: quod ipsi sollicitudine perma-
 ximà oculos fugerint humanos, solique
 Deo, qui videt in abscondito placere
 studuerint: quod gratia, quæ eorum facit
 merita, in cordibus eorum per Spiritum
 Sanctum, qui datus est eis diffusa, ibi
 etiam ut plurimum operata sit, nec
 semper foras eruperit: *Omnis enim gloria
 filia Regis ab intus.* Psalm. 44. v. 15. &
 Sancti ut Deus parte sui meliore latent.
 Sunt denique Stellæ mysticæ de quibus
 Propheta Baruch c. 3. v. 35. *Stellæ dede-
 runt lumen in custodiis suis, & latata sunt,
 vocata sunt, & dixerunt adsumus, & hi-
 xerunt ei cum jucunditate qui fecit illas.*

VI. Tandem si de æternâ illâ gloriâ quâ
 perfruuntur in cælis dicendum, cum
 nec oculus unquam viderit, nec auris au-
 dierit, nec in cor hominis ascenderit que
 preparavit Deus iis qui diligunt Domi-
 num. 1. Corinth. c. 2. Quis illorum glo-
 riam ut par est, quis gradus & diffe-
 rentias illius explicare poterit? Ergo
 laus Sanctorum difficilis: Atqui Opus

quod hic aggredior, de hoc genere est.
 Est, inquam, Panegyris unius è Sanctis,
 Divi scilicet Josephi, in quo omnia illa
 simul concurrunt à quibus diximus Pa-
 negyrim Sanctorum evadere difficilè.
 Nam & vixit sæculo multis à nostro dis-
 fito, & pauca de illo tunc scripta ad ma-
 nus nostras pervenerunt: De ni, uestivè
 in gratiâ, sive in gloriâ consideretur,
 semper parte sui meliore latuit, abscondi
 semper ambivit; res ergo difficilis &
 ardua.

Sed hic totu labor ab aliis strenuè
 desudatus est. His quippè temporibus
 postremis scripserunt de miris & sum-
 mis Magnalibus ejus innumeri à do-
 ctrinâ, à dignitate, à sanctitate cõspicuis
 scripserunt sacri Interpretes, scripserunt
 Theologi, scripserunt Ecclesiastes, scrip-
 serunt ante eos SS. Patres, quàm ergo
 certa laus quæ à tot tantorumque profi-
 ciscitur ore virorum? Si verè dixit Ro-
 manæ Princeps Eloquentiæ Marcus
 Tullius Cicero, ut verè dixisse nullus
 inficiabit, quod eaprofessò præclara laus
 sit, quæ ab ipsis profisciscitur, qui semper
 ipsi cum laude vixerunt. Certè tot ac
 tantis Principibus placuisse viris non infi-
 ma laus est Divi Josephi.

Verùm si tanta ejus laus quod tot
 tantorumque virorum ore & calamo
 celebratus sit: nonne ea prima erit ac
 palmaris quod tantus inventus sit, ut à
 Deo ipso, in quem nec deceptio, nec
 fraus, nec adulario, nec ulla animi per-
 turbatio, seu passio cadere potest; lau-
 dari, ut ipsius Magnalia ipso Dei digito
 describi & meruerint & debuerint?

Hic est fons verus & primarius om-
 nium laudum D. Josephi: Nam licet ex
 mox assertis illius Encomiastibus qui
 de illo scripserunt alii ex aliis, hi & illi
 ex Patribus Sanctis quæcumque ferè de
 illo tam magnificè protulerunt, omnia
 decerpserint; Patres tamen Sancti ex
 Evangelio, tanquam ex fonte primario
 illa quæ alii ab aliis & hi ab illis, hausit-
 se dignoscuntur. Quid purius ergo,
 quid certius, quid solidius illis laudibus
 quæ ex tam puro & certo fonte, ex tam
 pretiosâ venâ sunt depromptæ.

Sed mirantur multi nec sine aliquâ
 causâ apparenti quod cum tanta sint
 D. Josephi ut & lectissimæ ac sacratissi-
 mæ ejus Sponsæ ac Conjugis Mariæ
 Deiparæ

Synopsis

Magnalibus
 D.
 Josephi
 RV
 etc.

VII.

VIII.

IX.

X.

8 Synopsis Magnalium D. Josephi.

Deiparæ decora, qualia nullorum aliorum Sanctorum, tam pauca tamen de utroque; illo & ipsâ divinum dixerit Evangelium. Verum vetus est ex Senecâ Philosopho Paræmia. *Magni artificis esse totum clausse in exiguo.* Et teste Plinio in præmio lib. 37. Natural. Histor. *Isætiâ naturæ majestas in arctum coacta rerum, nulla sui parte mirabilior.*

XI. *Deus ipse, inquit Augustissimus Augustinus epist. 3. quæ est ad Volusianum, non mole magnus est, sed virtute: qui providentiâ suâ meliorem sensum magis formiculis dedit & apiculis, quàm asinis & camelis: què grano minutissimo ficulneæ arboris magnitudinem creat, cum ex multo majoribus seminibus longè minora multa nascantur. Qui pupillam tam parvam ditavit acie, quâ per oculos emicante, in ictu temporis cælum propè dimidium lustraret: qui ex puncto & quasi centro cerebri sensus omnes quinarîâ distributione diffudit: Qui corde membro tam exiguo vitalem motum per corporis cuncta dispensat, his atque hujusmodi rebus insinuans magna de minimis, qui non est parvus in parvis.*

XII. Mirari itaque desinet quod tam pauca de D. Josepho divinum dicat Evangelium, qui pauca illa penitiùs inspexerit, profundiusque perscrutabitur; quia in illis paucis maxima inveniet comprehendat eximia, profususque talia, quæ nec multis explicari possint: homo enim ut laudet multis eget verbis, Deus verbo absolvit.

XIII. Sanctorum revolve scripta Evangelistarum quid de D. Josepho in illis reperies? Quod fuerit Vir Mariæ de quâ natus est Jesus qui vocatur Christus, Matth. c. 1. v. 16. Quod cum Mariâ illi desponsata inventa esset habens in utero, antequam convenirent, & ipse esset Justus, noluerit eam traducere, sed cogitaverit occultè dimittere eam. Matth. c. 1. v. 18. & 19. Quod hæc eo cogitante apparuit ei Angelus in somnis dicens Joseph Fili David noli timere accipere Mariam Conjugem tuam, &c. simulque ei idem Angelus demandavit ut Filium quem ejus Uxor paritura erat vocaret Jesum, quia ipse salvum facturus erat populum suum à peccatis eorum. Ibidem v. 20. & 21. Quod exurgens à somno fecerit sicut præceperat ei Angelus. Ibidem v. 24. Quod ascenderit

in Bethleem ut ibi profiteretur cum Maria sibi desponsatâ uxore pregnante. Luc. cap. 2. v. 4. & 5. Quod induxerit puerum Jesum in templum impletis purificationis diebus ut faceret secundum consuetudinem legis pro eo, obtuleritque non agnum, sed par turturum aut duos pullas columbarum. Luc. cap. 2. vers. 22. 23. 24. Quod mirabatur cum Maria de his quæ dicebantur de puero. Luc. c. 2. v. 33. Quod illi & Mariæ benedixerit Simeon Senex, ibidem. Quod monitus ab Angelo in somnis, ut acciperet Puerum & Matrem ejus & fugeret in Ægyptum, quia futurum erat, ut Herodes quæreret Puerum ad perdendum eum, & postea defuncto Herode ut indè rediret in terram Israël, utraque vice consurgens fecerit sicut præceperat ei Angelus, Matth. cap. 2. v. 13. 14. 19. 20. & 21. Quod audito quod Archilaus regnaret in Judæâ pro Herode patre timuerit eò ire: Quodque monitus in somnis secesserit in partes Galileæ, ibid. vers. 22. Quod ibat per singulos annos cum Mariâ uxore suâ in Jerusalem in die solemni Paschæ. Et cum factus esset Jesus annorum duodecim ascendentibus illis Jerusalem secundum consuetudinem diei festi, consummatisque diebus cum redirent, ibi remanserit Puer Jesus, perditumque cum dolore requisierit & invenerit sedentem in medio Doctorum interrogantem eos, Luc. cap. 2. vers. 41. 42. 43. & 46. Quod descendens cum eo Christus in Nazareth, erat subditus illi, ibidem vers. 51. Præter hæc vix quidquam aliud de eo habent nostri Evangelistæ.

XIV. Quàm pauca ista? quàm modica in specie? sed in illis paucis quanta, quàm magna magnarum gratiarum, virtutum & prærogativarum ejus deprehendimus vestigia? Certè talia qualia de Sanctis aliis nec in magnis reperiantur voluminibus & factis. Et hoc evidenter patet in tot & tantis quæ ex illis SS. Patres, Interpretes, Doctores congesserunt, Concionatores etiam ex Ambone ad ejus gloriam & commendationem protulerunt, patebitque ex illis quæ per totum hoc Opus dicturi sumus: quibus tamè longè plura non dubito ab aliis nobis fortioribus adjicienda, cum immensa sint illa quæ sub horum cortice reconduntur.

Quod

XV. Quod ergò de Claudiani stylo gravissimus dixit Sidonius Apollinaris lib. 4. epist. 3. Potiori ego jure de nostrorum dictione Evangelistarum, & maximè in proposito nostro usurpare possum. *Tota illa dictione succincta quod profluens: rebus ampla, stricta sententiis; que plus docet quam dicit, que paucis verbis multa cohibet: cui cura fuit causam potius implere quam paginam.*

XVI. Quare si mirata sunt tempora nostra (antiqua taceo) Helvetum illum qui Lugduni Ludovico XIII. Galliarum & Navarra Regi Christianissimo Rhedam obtulit quatuor equis accuratissimè instructam tantà exilitate, ut totum opus unius unguis non excederet magnitudinem. Si Capocium Senensem Pictorem qui totam Christi patientis historiam, res, actus, personas in suis unguibus est distinctissimè emensus, apud Majol. Canic. Memorial. collat. 23. Si Franciscum Alumnum Scriptorem qui Symbolum Apostolorum & Divi Joannis Evangelium in unius orbiculo denarioli elegantissimè descripsit; quanto magis mirari debemus Sacros Evangelistas qui tam multa D. Josephi decora verbis & lineis coplexi sunt tam paucis.

XVII. Cum itaque tot & tanta Sacri Interpretes, Theologi præstantissimi, Encomiastes Primarii, & Patres Sancti, de D. Josephi magnalibus, & tam magnificè protulerint. Apiculas imitabor quæ ex optimis quibusque floribus succum meliorem colligunt, ex quibus opera sua conficiunt, quæ in alvearibus disponunt in ordinem: ita ego ex iis quæ ab istis prolata fuerunt, potiora seligam in hoc Opus, suis quoque locis reponenda.

XVIII. Sed cum hæc quæ à dictis Scriptori- bus prolata fuerunt omnia ex Scripturâ, maximè verò ex sacro Evangelio inveniantur eruta: sitque idem ipsum Evangelium licet verbis tam arctum, sensu tamen tam fecundum, ut plurâ semper & plurâ ex eo depromi possint, & de facto in dies depromantur ad ejus laudem: Efflores etiam imitabor & Aurifabros, primos quidem qui in fodinas ipsas descendunt, indeque metalla educunt, in quibus postea Aurifabri laborant & ex illis statuas suas conficiunt: ita ego quoque conabor ex ipsis sa-

cræ Scripturæ fodinis, maximè verò ex Evangeliiis, nonnulla ipse effodere, quæ in Opus meum proferam cum illis quæ ab aliis effossa, eaque elaborabo pro posse meo, nec verebor exiguitatem meam, hæc cogitatione animatus, quod scilicet hujus Beatissimi Viri merita sint auro vel adamantibus, lapidibusque pretiosis similia, quæ cum seipsis satis splendeant, manu rudioris & impoliti artificis pertractata & in opus adducta, non amittunt suum splendorem, pretium aut justum valorem. Cedat utinam hic meus conatus ex voto meo ad gloriam Dei omnipotentis qui in Sanctis suis gloriosus est majorem, & hujus Beatissimi Patris Jesu cultum ampliorem.

PROLUDIUM IV.

Fons Magnalium omnium Divi Josephi, Prædestinatio ejus.

Fonte laudum & encomiorum D. Josephi Patriarchæ gloriosissimi, qui est ipsum Dei verbum, ut vidimus Ca-

p te præcedenti, recto ordine ac immediate progredimur ad fontem magnorum ejus magnalium, quem nullus dubitat fuisse æternam ejus ac singularissimam Prædestinationem, de quâ hic.

Nomen porro Prædestinationis communiter acceptum, significat actum illum divinæ voluntatis, quo Deus absolute & efficaciter statuit homini æternam conferre beatitudinem, sive illa voluntas sit ante, sive post prævisa illius merita: quâ de re Theologi Antiqui in lib. 1. Sentent. & Recentiores in 1. part. D. Thomæ, in quibus vide ex nostris Gregorium Sebenicum in novâ Concord. Prædestinat. cum libertate.

Sed licet hæc Deus habuerit voluntatem circa D. Josephum, hæc tamen voluntas non est propriè Prædestinatio ipsius: nam cum hæc in D. Josepho singularissima fuerit, & accedat ad prædestinationem Mariæ legitimæ Conjugis suæ, & Christi Filii sui dilectissimi, habet procul dubio aliquid aliud rarius & præstantius, propeque

B

accedens

Synopsis

Magnalium
D.
Josephi
RV
etc

accedens ad prædestinationem utriusque Conjugis inquam & Filii sui.

IV. Quare ut Christus dicitur prædestinatus, & Caput prædestinatorum, ex hoc præcisè quod ipsius humanitas sacra inter omnes electa fuit ab æterno, ut uniretur Verbo Divino in unitatem suppositi; quia ex vi istius singularis electionis, debita fuit ei gratia & gloria isti unioni commensurata: & quemadmodum Beata Deipara dicitur prædestinata ex hoc quod ab æterno electa sit ut esset Mater ejusdem Verbi Incarnati, quia similiter ex vi istius electionis specialis accepit gratiam & gloriam isti electioni & Maternitati debitam ac proportionatam: ita dico electionem illam quæ Deus ab æterno ita specialiter Divum elegit Josephum ut esset Pater ejusdem Verbi Incarnati, & consequenter Deiparæ Sponsus & Conjux: esse ipsius prædestinationem, & consequenter ex vi istius electionis specialis accepisse gratiam & gloriam tantæ dignitati congruentem.

V. Hanc porro prædestinationem sic explicatam eruo ex illis pauculis verbis quæ habentur Matth. cap. 1. vers. 16. *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus.* Quæ inter pauca illa quæ de ipso Sacrum protulit Evangelium, potiora semper ab omnibus existimata fuerunt, & sola sufficere ad cumulum laudum D. Josephi ut & lectissimæ ejus Sponsæ: & meritò quidè in illis quippe qui hætenus à quibuscumque ejus Encomiastibus ad ipsius laudem cõgesta sunt, velut in compendio continentur: Nec quæcunque de illo unquam dici vel excogitari poterunt, quantacunque illa fuerint, talia esse poterunt, ut quod verbis illis, *Joseph vir Mariæ de qua natus est Jesus*, significatur & importatur, ullatenus adæquare valeant. Cujus proinde prædestinationis ut & omnium gratiarum, privilegiorum ac prærogativarum ei à Deo collatarum, quæ ex illâ eadem prædestinatione tanquam ex copioso fonte in ipsum uberrimè profluxerunt, non alia mensura est, quàm ipse *Jesus*, cujus hoc loco insinuatur Pater, & *Mariæ*, cujus asseritur Vir. Nucleum igitur istum frangamus.

VI. Albertus Magnus ex celeberrimo Ordine Prædicatorum Angelici Doctoris D. Thomæ Præceptor, & ex illo noster Sylveira tom. 1. in Apocal. c. 11. v. 3. quæst. 11. n. 8. de Beata Virginitate Deiparæ excelssâ differens magnitudine, graviter ponderat quod Deus antequam omnes viros magnos, quorum sit mentio in Sacra Scripturâ, ad magnas eveheret dignitates, magna prius ac præclara in illis referat merita, ut inde omnibus fieret evidens, quàm aptè & convenienter erant ab eo in istâ dignitate, officio & munere cõstituti. Hoc modo antequam Noë constituitur veluti secundus proto-parens, & novum extincti penè generis humani seminarium, dicitur de illo Genes. cap. 6. vers. 8. *Noë vir justus atque perfectus erat in generationibus suis.* Sic etiam Abraham antequam electus dicatur, ut in semine ejus benedicerentur omnes gentes, Genes. cap. 22. vers. 18. prius tentatur à Deo, Vers. 1. 2. & 3. ei præcipiente ut tolleret filium suum unigenitum quem diligebat Isaac, & iret in terram visionis, atque ibi offerret illum in holocaustum super unum montium, quem monstraturus erat ei: in quo nihil cunctatus obedivit Deo: & ante adhuc Genes. c. 12. v. 1. probaverat eum præcipiens ei ut exiret de terrâ suâ & de cognatione suâ.

VII. Ita quoque Joseph ex duodecim Patriarchis unus antequam ad Principatum sublimaretur Ægypti, Genes. cap. 2. v. 41. invidiam patitur propriorum fratrum, ab iis nudatur, in cisternam dejicitur, venditur, exulat, captivatur, castitas ejus probatur, & propter eam in vincula conjicitur; verbo uno vita ejus tota, non nisi continua tragedia. Moyses Israëlitiçi priusquam fiat Dux populi, à Deo quid non passus asseritur? quæve non deglutitus difficultates cum Pharaone Rege illo obduratissimo? Tandem ne nimium excurramus, David Rex antequam ad thronum ascenderet, quomodò tentatus, probatus, examinatus dicitur, quænam patientiæ animi, constantiæ, virtutum omnium argumenta exhibuisse dicitur.

VIII. At inquit loco citato P. Sylveira in Beatâ Virgine Mariâ, in quâ illustriora &

& alia extra omnem comparationem merita super omnes creaturas, non ita procedit Scriptura; sed primum quod de ea Sancti Evangelistæ profertur est sublimis & præcelsa ejus dignitas, scilicet Matris Dei, *de qua natus est JESUS, qui vocatur Christus*. Cur in ipsâ, inquit Sylveira, styllum mutat Scriptura? cur non prius illius, ut aliorum, merita recensentur, ac deinde dignitas? Respondet graviter & solidè ex Alberto magno noster Doctor & Interpres. *In ea, dignitate probatur meritum*. Merita Noë, Abrahamæ, Joseph, Moysis, Davidis, & cæterorum, possunt verbis explicari. Ast B. Virginis Mariæ merita tanta sunt, ut nulla inveniantur verba quibus explicari possint: sed solâ ipsius dignitate metienda sunt. Suprema dignitas Matris Dei ad quam sublimata est, quâ major nulli puræ conferri poterat creaturæ, ostendit & probat manifestissimè merita ipsius esse super merita omnium purarum creaturarum.

IX. Atqui Scriptura dum loquitur de Sanctissimo Patriarcha Josepho ejus Sponsio castissimo, eodem planè modo procedit, eodem ergo modo de illo ac de ipsâ argumentandum, atque adeò dicendum *Dignitate Josephi comprobatur meritum*; id est, hoc illi planè commensuratur. Congesserat in cum Deus sine dubio ut aptè Virgini desponsaretur, fieretque Pater illius divinæ Proles, quam hæc ei desponsata divinitus conceprura erat & paritura; ingentem gratiarum & cælestium divitiarum cumulum; cumulaverat ille illis benè usus virtutes & merita supra modum. In fide sine dubio superabat Abrahamum, in justitiâ Noëmum, in castitate Josephum, in sanctitate Moysen, in mansuetudine Davidem, in zelo Eliam, &c. Scriptura tamen dum de eo primum loqui aggreditur, non ab his incipit, sed ejus encomium exorditur ab his verbis, *Jacob genuit Joseph virum Maria de qua natus est JESUS*, Matth. c. 1. v. 16. Prosequitur deinde cum istis verbis. *Cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto*, quæ singularem ac summam ejus continent dignitatem: exorditur, inquam, ipsius Magnalia ab ejus

incomparabili dignitate, quare hoc? quia nimirum nequeunt ejus merita ut aliorum Sanctorum verbis explicari, sed illa ut Sponsæ suæ, ex ejus præcelsâ, cui adæquatur, dignitate debent metiri & colligi.

X. Quare cum ejus dignitas utpote patris Dei, eo modo quo est, & quo illum fuisse ostendemus part. 2. tract. 2. post dignitatem Virginis Deiparæ Sponsæ suæ omnium summa sit, ut constat, quænam enim amabo illi vel etiam comparari possit? Neque hoc solùm sed etiam tanta ut ejus comparatione cæteræ valdè parvæ sint, ideo ejus merita per respectum ad alios sunt etiam extra omnem comparationem: atque adeò quantumcumque de illo dixerimus, quantumvis magna fuerint, semper erunt meritis ejus minora, quia merita Patris Christi solâ ejus dignitate metienda, cogitationes nostræ, verba nostra nunquam adæquare possunt.

XI. Hinc D. Bernardus homil. 2. in *Missæ est*, sic infert ex eodem quoque principio. *Quis & qualis homo fuerit Beatus Joseph conjice ex hac appellatione, quâ (licet dispensatoria) meruit honorari à Deo ut Pater Dei, & dictus & creditus sit*. Quid quæso dixisset D. Bernardus, si ex appellatione illâ, non tantum dispensatoriâ sed propriâ, verâ & stricti juris, quàm infra part. 2. tract. 2. probaturi sumus, argumentatus fuisset?

XII. Divi Bernardi vestigia, Divus premit Bernardinus Senensis tom. 3. serm. de S. Josepho. *Quando, inquit, divina Providentia aliquem ad singularè gradum, seu aliquem sublimem statum elegit, omnia Charismata donat, quæ illi personæ sic electæ, & ejus officio necessaria sunt, atque illam copiosè decorant, ut patet in Moysè, Josue, Abraham, Isaac & Jacob, David, & sic de aliis Prophetis: patet etiam in novo Testamento in Virgine benedictâ, in Apostolis, Evangelistis, Doctoribus, & in Religionum Institutioribus. Quod maximè verificatum est in S. Josepho, qui ab æterno Patre electus est ut esset, &c.* Eodemque modo innumerî alii horum vestigiis inhaerentes argumentantur.

XIII. Et certè posito semel hoc fundamento quod fuerit modo aliquo vero ac jure stricto Pater Christi Domini, & Conjux Virginis Deiparæ, ut probaturi

Synopsis

Magnalia
D.
Josephus
RV
11

sumus part. 2. duobus tract. prioribus; quid magnum excogitari poterit in privilegiis? quid exquisitum in gratiis? quid pretiosum in cœlestibus thesauris, quod non ei debitum fuerit & quod non in eum Deus, qui dat omnibus affluenter, cornu plenissimo effuderit?

XIV. Quàm grave, quàm invincibile hoc argumentum quod Apostolicæ nititur regulæ 1. Corinth. cap. 3. v. 6. ubi sic Apostolus. *Qui idoneos nos fecit ministros novi Testamenti.* Quam explicans Doctor Angelicus & Scholæ Phœnix D. Thomas Aquinas in c. 8. ad Rom. dicit: *Deus unicuique Sanctorum confert sanctitatem & gratiam ei muneri accommodatam in quo illum constituit.* Huic nihil habeo superaddendum, cum & quidquid superaddi posset hoc semper minus foret & omnino supervacaneum.

PROLUDIUM V.

Ex hac Prædestinatione Divus Iosephus in ordine gratiæ opus Excelsi Capitale.

I. ON tantum electus est Divus Iosephus ab æterno ut esset Pater JESU & Sponsus Beatissimæ Virginis Deiparæ, sed superaddendo dico directè ac primariò electum ut esset Pater JESU, consequenter verò & secundariò tantum ut esset Vir Mariæ. Hæc propositio singulariter faciens ad magnitudinem D. Iosephi & ad veritatem Paternitatis ejus, invenitur probata à nobis infra Part. 2. Tractat. 2. cap. 10. ex quâ manifestè sequitur quod posuimus in proposito sistemate.

II. Itaque arbitror Deo accommodari aliquo modo posse quod in Artificibus summis observatur. Hi cum multa conficiant artis suæ opera magnâ diligentia elaborata, in quibus eorum industria & peritia ita semper elucet, ut in illis supra inferiores omnes artifices semper excellant: in suâ tamen probationem habilitatis & scientiæ perpetuam, unum aliquod moliri solent summum, quod artis specimen vocant, quod ideò per Antonomasiam dicitur eorum

opus, quæ alia in hujus excellentissimi comparatione operis aut nihil sint, aut nullius considerationis: ita Deus in consideratione gratiæ multa licet suæ vasa gloriæ produxerit excellentia, imò miracula, qualia sunt tot Sancti, qui nobis ab Ecclesia proponuntur colendi, ad majorem tamen suæ sanctitatis & supremæ providentiæ ac potestatis ostensionem ejusdem gratiæ specimina & opera (ut aiunt) capitalia elaborare voluit; idque in utroque sexu, ut utrique deferret honorem: Atque adeò in sexu fœmineo specimen illud primum & summum fuit Beatissima Virgo: & jure merito, quia nimirum ab æterno præordinata est ut esset Dei nostri Mater purissima. Sed in virili sexu quis? nisi ille quem eodem modo ab æterno elegit ut esset ejusdem Dei nostri Pater verus?

III. Neque mihi dixeris Christum esse specimen illud & opus gratiæ capitale in sexu virili; licet enim per unionem hypostaticam Deus sexum hunc utique potiorum & nobiliores extulerit non tantum supra sexum fœmineum, sed etiam supra omnem Angelicam naturam. At tamen non propterea Christus specimen illud gratiæ, de quo hic. Primò quia quidquid dicant nonnulli dubito & merito dubitandum an Christus aliâ sanctitate & gratiâ eguerit quàm divinâ, quâ fruebatur per unionem hypostaticam: quid enim illa accidentaria, quæ cœteri Justis efficiuntur Sancti, fecisset in illo in quo erat ipsa Sanctitas divina per essentiam? Enimverò gratia illa accidentaria quid est nisi participatio aliquantula divinitatis? Ubi autem est ipsa Divinitas per identitatem, ut erat in Christo per unionem hypostaticam, ut quid illa modica participatio?

IV. Sed quidquid sit eâ de re, respondeo de augustissimo locuturus Mysterio, præaugustâ utor D. Augustini phrasi, & dico cum eodem Sancto Doctore lib. de Corrupt. & Grat. cap. 11. quod *Deus naturam nostram, id est, animam rationalem, carnemq. hominis Christus suscepit, susceptione singulariter mirabili vel mirabiliter singulari.* Unde de eodem epist. 3. quæ est ad Volusianum idem Sanctus Pater. *Hic si ratio queritur non erit*

erit mirabile, si exemplum poscitur, non erit singulare: demus Deum aliquid posse, quod nos fateamur investigare non posse. His ergo libenter dum annuo, investigabiles intellectus tanti Mysterii divitias dum relinquo suspiciens & admirans, dico in puris creaturis & in sexu virili splendidissimum operationis gratiæ Dei specimen, seu illustrissimum, eminentissimum & capitale opus esse Sanctum Josephum, qui ab æterno electus est directè & primariò ut esset Christi Pater; quemadmodum Beatissima ejus conjux Maria sanctissimum & capitale est opus gratiæ Dei in sexu muliebri, quia electa ut esset ejusdem Christi Domini & Dei nostri Mater ter-gloriosa.

PROLUDIUM VI.

Prædestinatio Divi Josephi in prædestinatione Christi, uti prædestinatio Mariæ inclusa.

- I. **P**RÆDESTINATUS est D. Josephus ut esset Pater Christi, ut diximus Prolud. 4. nec tantum directè & primariò propter quæ cum diximus Proludio præcedenti Opus Capitale in ordine gratiæ, sed etiam ipsius prædestinatio ut & Sponsæ suæ fuit intimè unita & inclusa in ipsâ Christi prædestinatione. Tanta est illius cum JESU & Maria connexio, ut nec in tempore, nec in aternitate separati inveniantur.
- II. Probatur hoc nostrum assertum, quia certum est ex Scriptura, Patribus & Theologis Deum nihil ad extra operari nisi juxta cõsiliu voluntatis suæ, seu ut aiunt, conformiter ideis quas de illis in suo intellectu præformavit ab æterno: Cum ergo Deus in tempore Mysterium Incarnationis non aliter operatus sit, quàm mediante muliere, Virgine quidem, sed tamen viro scilicet D. Josepho nuptâ, sequitur omninò quod D. Josephus fuerit comprehensus in conceptu illo & decreto quod de isto Mysterio ab initio & ante sæcula Deus præformavit.
- III. Confirmatur, quia ex dictis hîc Prolud. 4. n. 4. ex hoc dicitur Christus

prædestinatus, quod ipsius sacra Humanitas electa sit ab æterno & destinata ut uniretur hypostaticè Verbo Divino, & D. Josephus ex hoc quod electus est præ omnibus ut esset Pater Christi; ergo cum Christus destinatus sit nasci ex Muliere, Virgine quidem, sed Viro scilicet D. Josepho nuptâ, prædestinatio D. Josephi, ut & Beatæ Virginis Sponsæ suæ inclusa in decreto Incarnationis, consequenter est inclusa in prædestinatione Christi.

IV. Confirmatur secundo ex Matthæi cap. 1. ubi aggrediens Sacer Evangelista explicationem executionis Mysterii Incarnationis seu Generationis JESU Christi secundum carnem, statim ut recensuit seriem Progenitorum ejus secundum carnem, subdit modum quo generatus est his verbis, *Christi autem generatio sic erat, cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu sancto.* Ubi quamprimùm Evangelista profert executionem hujus summi mysterii, simul etiam facit mentionem desponsationis Mariæ & Josephi, per quod manifestè datur intelligi, Incarnationem non nisi dependenter ab illâ desponsatione factam & executam: ergo nec decretam: ergo ulterius quando Verbum Divinum prædestinatum est incarnandum, etiam D. Josephus prædestinatus est Pater ejus futurus.

V. Confirmatur tertio ex hoc quod non prius Archangelus Gabriel missus sit & venerit ad Beatam Virginem, quàm esset desponsata D. Josepho & facta Uxor D. Josephi, Divus Josephus Maritus ejus, ut videbimus suo loco: Cujus rei Sancti Patres plures assignant rationes: alii ut per Joseph origo Mariæ demonstrari posset; alii ne Maria pro fornicariâ, Christus pro illegitimo haberetur; alii ut partus ejus celaretur diabolo, sed hæ rationes saltem duæ priores probant tantum desponsationem debuisse præcedere nativitatem Christi non conceptionem, ut patet: hæc enim duo haberi potuissent, si post Annuntiationem, maximè verò si non diu post desponsati fuissent.

VI. Quare respondeo id ideo factum, quia noluit Christus Dominus Beatissimam

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
RV
171

simam Virgininem, quamvis magis dilectam, vel momento uno prius esse Matrem suam quam D. Josephus esset Pater suus; noluit, inquam, Maternitatem Beatæ Virginis vel unico instanti præcedere Paternitatem D. Josephi, ut exinde ulterius colligeremus & concluderemus, quod sicut simul & semel eodemq; momento in tempore Divus Josephus fuit Pater JESU, quo Beata Virgo Maria fuit ejus Mater: ita etiam eodem puncto Æternitatis in suâ prædestinatione electus fuit Pater, quo Beata Virgo electa fuit ejus Mater.

VII. Nec prætermittendum hæc à Sacro Evangelistâ statim ac de executione Mysterii Incarnationis agit tres illas personas JESUM, Mariam & Josephum ita conjungi, ut unaquæque sit in suo ordine, JESUS primo, Maria secundo, Joseph tertio. *Cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph.* Unde concipio ex hoc quod Incarnatio dependenter ab D. Josephi cum Beatâ Virgine desponsatione facta sit & decreta, consequenter esse inter illas tres Personas sanctissimas eundem prorsus ordinem simul & connectionem, quam inter illas ibi divinum ponit Evangelium. Quocirca optimè illi Doctores meo videri censuerunt, qui dixerunt illas tres Personas sacratissimas inter se componere hierarchiam unam seu ordinem particularem, in quo sunt solæ, omnibus modis ab omnibus aliis Beatis qui sunt ad alios ordines redacti distinctæ, quorum proinde nulla cum his potest esse comparatio; quam Hierarchiam seu ordinem vocant ordinem unionis hypostaticæ, quia nimirum unio hypostatica est illius fundamentum & causa: in quo quidem ordine Christus Dominus primum tenet locum, quia in ipso est formaliter ipsa unio: Beata Virgo secundum, quia ab ipsâ & ex ejus carne Christus: Tertium D. Josephus, quia ad illudendum diabolo sub ejus umbrâ & integumento, idest, in ejus cum Deiparâ Conjugio conceptus, consequenter ipsi productus, & ipse tantæ prolis curæ, tutelæ, educationi omninò ex naturâ rei adstrictus; quapropter statim initio Evangelii ubi de generatione Verbi secundum carnem agitur, ita JESUS, Maria,

Joseph ab Evangelistâ conjunguntur & ordinantur, ut quam inter illos ponit unionem & ordinem in hujus summi executione mysterii, eandem unionem, eundemque ordinem fuisse intelligamus etiam in ipso quod de eodem formatum est æterno decreto.

PROLUDIUM VII.

Tota ratio essendi D. Josepho fuit Christus, ut scilicet esset illius Pater.

NON tantum fuit ista intima unio ac strictissima D. Josephi cum Verbo Incarnato connexio in esse supernaturali, in quo cum assero cum Christo ipso prædestinatum, nimirum ad esse Patris ejusdem Christi & ad gratiam ac gloriam tantæ proportionatam dignitati, sed insuper tanta fuit inter ipsum & Christum connexio etiam in esse naturali, ut & decretum de futurâ aliquando ipsius existentia in rerum naturâ non fuerit nisi propter Christum, adeoque tota ratio essendi D. Josepho fuit præcisè ut esset Pater Christi Domini; quâ ratione cessante omninò verum est quod nunquam fuisset natus homo ille in mundo; ut proinde quomodo D. Bernardus homil. 1. super *Missus est*, de Divâ Deiparâ argumentatus est, ita de D. Josepho ejusdem Dei & Domini nostri optimo Patre propter non parvam similitudinem rationis.

Sic ergo D. Bernardus ibi de Beatâ Deiparente: *Talem sibi Deus de omnibus debuit eligere, imò condere Matrem, qualem & se decere sciebat & sibi noverat placituram.* Ubi mellissimus Doctor postquam dixit quod Deus in hominem pro homine effingendum debuit inter omnes mulieres illam eligere in matrem qualem & se decere sciebat, & sibi noverat placituram, seipsum corrigit addendo, *imò condere Matrem.* Non enim satis esse putavit, ut exprimeret mentem suam super tantæ magnitudine Matris, dixisse quod illam elegerit ex omnibus mulieribus, sed existimavit addendum quod illam expressè condiderit talem qualem

I.

II.

qualem & se decere sciebat & sibi no-
verat placitum.

III. Idem dico ergò de ejus Patre dig-
nissimo D. Josepho, non sufficit dicere
quod Deus talem ex omnibus viris ele-
gerit Patrem, qualem & se decere scie-
bat, & sibi noverat placitum, sed
omnino dicendum, quod eum expressè
talem condiderit; hoc amplius est &
altius sonat pro gloriâ D. Josephi quàm
illud, quia electio non potuit fieri nisi de
illis qui erant futuri quando fiebat ele-
ctio, ex quo non sequeretur fuisse om-
nibus omnino præstantiorem (quam-
vis fieri potuerit) sed tantum illis
qui tunc futuri erant quando fiebat
electio ex illis. Cum verò dicitur illum
propter se expressè condidisse non
alium. Ullus nisi absurdissimus intelli-
get rationabiliter quàm qualis non so-
lum isto tempore nullus, sed etiam om-
nialio tempore. Hanc mihi cogitatio-
nem ingessit noster Baptista Mantua-
nus in Versibus ex lib. 3. Fastorum de
S. Josepho, ante hanc Synopsim præ-
fixis, ubi sic ille.

*Te Deus in terris ex tot mortalibus unum
Repperit arcani fides qui conscius alet,
Cui bene virginitas magna sanctissima
Matris*

*Cui bene comitti divine infantia Proles
Posset, & alterius seculi surgentis origo.
Hinc tua quanta foret nobis cognoscere
fas est* *(corda
Integritas, tua perspicuis Deus intima
Inspiciens oculis culpe vestigia vidit
Nulla, nec indicium scabrae rubiginis
illum.*

*Felix officio tali, felicior illo
Sinceri candore animi, quem Rector
Olympi* *(honores.
Intuitus subitò ad tantos te assumpsit
Tum deinde subdit.*

*Te tamen Omnipotens talem formavit ut
esses*

Bajulus & custos admunera idoneus illa.

IV. Probatum verò præsens nostra Thesis
ex hoc quod nativitatem habuerit San-
ctissimus ille Patriarcha, ad tam alta &
singularia tam singulariter electus, sin-
gulari, & præter communem legem:
Natus est enim ex Jacob filio Nathan
in uxore Heli fratris sui sine liberis de-
functi juxta legem Deuteron. cap. 25.
quæ est de suscitando femine, fratri sine

prole defuncto, in ejus uxore per fra-
trem superstitem: quæ omnia omnibus
patebunt ad oculum, ut speramus, ex
infra dicendis.

Et verò nunquid poterat Deus suâ
providentiâ res ita disponere ut Jacob
filius Nathan præveniret Heli, sibi quæ
prius illo desponsaret ejus uxorem Ma-
trem Josephi? quo pacto natus fuisset
D. Josephus, ut omnes alii, nec habuis-
set nisi Patrem communem, ut com-
muniter alii, non verò legalem, ut ex
Dei dispensatione pauci. Sed aliter dis-
posuit hac de re expressè (ut quidem
arbitror) Deus voluit omnino & istam
Deuteronomii legem condere, & ut
Matrem D. Josephi primò desponderetur
Heli ex quo non erat susceptura pro-
lem, ac deinde Jacob: quod quæ ex illâ
legali conjunctione nasceretur D. Jose-
phus: quippe extraordinarius iste Vir
nativitatem habere debuit extra com-
munem legem, evidentè quæ Deus
nobis constare voluit, quod sine istâ
lege nunquam fuisset nascenturus.

Et quamvis ut D. Josephi nativitas
esset extraordinaria, id quæ nobis con-
staret, potuerit Deus aliam viam inire,
v. c. efficiendo ut ex parentibus nasce-
retur sterilibus aut senibus, quemad-
modum Isaac, Samuel, Joannes Baptista
& alii: hanc tamen viam eligere noluit
pro D. Josepho, sed istam legalem:
primò quia ista hæc purior; non enim
hic parentes ac præcipue Pater ille le-
galis & adscitius ad generandum se
applicabant impellente concupiscen-
tiâ, sed obedientiâ & virtute, ut scilicet
Dei legi & ordinationi obtemperarent.
Secundò, quia per hanc viam constat
D. Josephi nativitatem fuisse extraor-
dinariam, & nunquam aliâs futuram,
quod Deus intendebat, & insuper per
hanc disponebamur ad credendum
eundem D. Josephum esse Christi Pa-
trem, licet Christum non genuerit,
quemadmodum ipse filius Heli ex istâ
Dei lege, à quo nec ipse genitus: *Et
enim, inquit D. Justinus Martyr quæst.
ad Orthodox. ox. Josephus ipse vocatus est
Heli filius, nec tamen ex eo genitus: quo-
niam divine legi sic visum est ex uxore
Heli dare filium Heli: sic visum est Deo
ex uxore Josephi dare filium Josepho, non
genitum secundum carnem ex ipso: quod
enim*

Synopsis

Magnificat
D.
Josephi
RV
etc

enim ex femina aliqua sine stupro nascitur, id necessario filius est viri & feminae, quo pacto vult Deus dare filium viro, aut per conjunctionem, aut citra conjunctionem.

VII. Quin immò dico hanc Deuteronomii legem expressè ac principalissimè propter D. Josephum fuisse conditam, ut nimirum secundum illam nasceretur, & secundum illam nascens magis nobis esset certum ipsi à Deo decretam fuisse extraordinariam nativitatem, quia Pater Christi futurus erat. Nam etsi ipse Textus dicat legem illam idèò latam ut non deleteretur nomen defuncti sine liberis ex Israël, hic tamen est tantum finis proximus istius legis, sed ultimus & primariò ac principaliter à Deo intentus, non alius fuit quàm S. Josephus Pater suus, ut scilicet ipse beneficio istius legis nasceretur aliàs non nasciturus.

VIII. Hoc porrò vel ex eo patet quod lex & Prophetae propter Christum: ergò hæc lex tam particularis & extraordinaria, ob id enim ista cum aliis post Christum omninò abolita. Mirè autem conducit & quadrat hæc ratio, scilicet ut dicamus illam idèò latam fuisse ut Christus haberet Patrem suum immediatum secundam illam natum: indeque agnosceretur illum cui adèò evidenter extraordinaria & præter communem legem decreta & præparata nativitas, non ut hominem ordinarium suspiciendum, sed ut hominem proorsu divinum.

IX. Non itaque D. Josephus aspiciendus in principio sui esse ut cæteri homines, & credendum quod primò existentiam habuerit in mente & decretis divinis ut homo, ac deinde quod electus fuerit ad dignitatem Patris Dei hominis, sed è converso, primò & ante omnia concipienda magna illa & incomparabilis dignitas Patris Dei, qua Deus incarnandus carere noluit, etsi potuit: ac deinde homo unus scilicet D. Josephus expressè decretus & conditus à Deo ut istam acciperet excellens dignitatem, quippe qui non nisi propter istam dignitatem esse à Deo accepit nunquam aliàs accepturus.

X. Igitur ô divinissime Pater! tibi libentissimè adapto quod noster Divus

Joannes Damascenus Virgini Sponsæ tuæ Orat. 1. de Nativ. Beatæ Mariæ, & dico vitam te habuisse sed naturâ præstantiorem: Nam non tibi ipsi (neque enim tui ipsius causâ progenitus es) sed Deo habuisti, ob quem in vitam produisti, ut orbis universi administrum te præberes, atque antiquum Dei consilium, hoc est Incarnationis Verbi, ac nostræ Deificationis decretum, quod in Sponsâ tuâ impletum est, te contribuentem impleteretur.

Quare quidni hic illud quod aliàs Christus Apostolo suo Philippo à se petenti Joann. c. 4. ut ostenderet ei Patrem respondit, usurpare possim, *Philippus qui videt me, videt & Patrem meum.* Ex tali quippe Filio nonne facilè concludi potest (si tamen hic benè cognoscatur) qualis esse debuerit, fuerit & sit talis Filii Pater, & propter talem Filium expressè conditus?

Ecce in hac D. Josephi prædestinatione quam hoc & tribus Pro ludis precedentibus prosequuti sumus, omnium ipsius Privilegiorum, Gratiarum, & Prærogativarum fontem, ex quo omnia illa copiosissimè profluunt: Ecce, inquam, fundamentum cui totam Encomiorum ac Magnalium ejus molem superstruere pergo. Sed qualis fons? quàm copiosus? quàm dives? quàm fecundus? Quale fundamentum? quàm firmum? quàm solidum? Ex hoc fonte tam uberi, quæ non gratiarum fluentia profluere debent? quid adversus illa quæ huic fundamento superædificata fuerint prævalere poterit?

Enimverò si hanc semel veritatem (in quâ nihil cõtra rationem) admiserimus, quod scilicet D. Josephus talem habuerit prædestinationem, quid quæso durum? quid difficile nobis videri debet ex iis omnibus quæ ad ejus laudem dixerunt Doctores quantumcumque extraordinaria, immò etiam multis videantur improbabilia? qualia sunt, quod fuerit in utero sanctificatus, quod in gratiâ confirmatus, quod caruerit fomite, quod fuerit expers omnis libidinis, omnis peccati etiam venialis quantumvis minimi, quod in gratiâ & meritis ita excelluerit, ut in gloriâ Conjugiæ Mariæ Deiparæ suppar, super omnes

XI.

XII.

XIII.

omnes alios sit: quod illi Scriptores qui ei negarunt non difficilè credidissent si hanc ejus prædestinationem benè agnovissent. Quid enim tam magnum humana ratio excogitare potest, quod non ei debitum sit quem Deus ita prædestinavit, quem ob id præcisè creavit, & creare voluit, ut esset Pater Filii sui Incarnati nunquam aliàs creandus.

XIV. Quare non timeo Cenforum etiam rigidiorum, si tamen aliqui futuri sint (quod non credo) contradictiones, confido verò illa quæ hîc à me ex tali promptuario educenda, omnium sapientum & piorum approbationem & suffragium inventura; quandoquidem ex tali antecedente non possint nisi magnæ sequi conclusiones: censeoque per hæc quæ in præfatis proliis præcedentibus, maximè verò in præfatis diximus, & illa quæ in sequentibus addemus, omnium animos sufficienter iri præparatos, ut singularia illa Divi Josephi privilegia quæ hîc producturi sumus, deinceps sine ulla ambiguitate credant, imò cum gaudio & consolatione recipiant.

PROLUDIUM VIII.

Fuit Divus Josephus prophetizatus & præfiguratus.

I. **P**ROLUDIIS quatuor præcedentibus vidimus Divi Josephi prædestinationem, eamque ostendimus adeò unitam cum prædestinatione Christi Domini, ut nec ipsum esse naturale quod in tempore accepit, aliter acceperit nisi dependenter ab eadem Christi prædestinatione: propter quod eam Divi Josephi prædestinationem meritò singularissimam pronunciamus. Deinceps ad explicandam ejusdem prædestinationis executionem procedemus, in quâ illud primum observo quod in argumento Proludii propositum, quod scilicet Deus vi istius prædestinationis ut singularissimæ, antequam ad illius executionem per Josephi productionem manus admoveret, cum præostenderit, præviderique ac pronunciarum seu

prophetizari voluerit, nec non multis ipsum adumbravit & præfiguravit: quæ duo & singularissima sunt privilegia & singularis magnitudinis futuræ notissima argumenta, de quibus sigillatim per duas Sectiones sequentes.

SECTIO PRIMA:

Divus Josephus prævisus & prænunciatus seu prophetizatus.

PRæostendi, prævideri & prænunciari seu prophetizari argumentum magnum esse magnitudinis futuræ, res videtur manifesta: Cum enim testo gravissimo & antiquissimo Tertulliano in Apologetico c. 20. *Testimonium Divinitatis sit veritas Divinationis*, & Scriptura ei adstipulante soli Deo competat futura prævidere & prænunciare. *Annunciate quæ ventura sunt in futuro, & sciemus quia Dei estis vos*, Isaie c. 4. vers. 23. Profectio nimis sublimis est & excelsa prophetia ut aliis rebus applicetur & inserviat quàm magnis, quod maximè verum est quando de personis agitur: Namque paucis videmus contigisse prænunciari seu prophetizari, usque non nisi magnis; vixque ulli alii post Christum ejusque Matrem Sanctissimam, nisi Divo Josepho Patri illius & hujus sponso.

Probatur secundò ex lib. Apocalyp. c. 19. v. 9. ubi dilectus Christi Apostolus dicit, *Testimonium IESU est Spiritus Prophetia*. Ac si diceret maximum ac primum testimonium magnitudinis Jesu Christi supra cæteros homines est quod Deus illum per tot sæcula priusquam esset præostenderit, & mundo prænunciari voluerit: Hinc Magnus Lactantius lib. 4. Instit. *Non ideo à nobis Deus creditur Christus, quia mirabilia fecit, sed quia in eo videmus facta esse omnia quæ nobis annunciata sunt vaticinio Prophetarum*. Et Sanctus Martyr Ignatius in Epist. ad Philadelph. *Evangelio non crederem, nisi id prædictum viderem*. Magni ergo omninò censuram illi quos Deus antequam existant voluerit præostendere, prævideri & prænunciari.

C Pro.

Synopsis

Magnificè
D.
Josephi
SV
etc.

IV. Probatur denique ex modo argumentandi quo Christus Dominus Præcursoris sui Divi Joannis Baptistæ magnitudinem probatam fecit Matthæi c. 11. v. 10. ubi ita Sacer Evangelista. *Cæpit IESVS dicere ad turbas de Ioanne quid existis in desertum videre? Prophetam? Etiam dico vobis & plusquam Prophetam: hoc est illis omnibus majorem.* Hoc autem sic probat, *Hic est enim de quo scriptum est, (ideest prophetatum est,) Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te.* Atqui Divus Iosephus fuit prævisus & prænuntiatus.

V. Hic colligo primò ex comparatione quæ fit in Isaias Propheta c. 11. Virginis cum virgâ, & Christi ex eâ nascentis cum flore, dicens *Egredietur virga de radice Jesse & flos de radice ejus ascendet.* Cujus prophetiæ comparationis rationem reddit D. Hieronymus in suis Cõmentariis ad illum locum dicens. *Maria virga est, flos Christus. At nunquam flos ascendit de virgâ foliis nuda, prius virga foliis adumbratur & honestatur quam flos ascendat. Prius ergo Maria viro erat honestanda, quam Christus ex eâ nasceretur.* Hæc Sanctus Doctor explicans mentem Prophetæ.

VI. Alii colligunt ex his verbis Ecclesiastici cap. 24. v. 18. *Quasi palma exaltata sum in Cades.* Quæ verba si ad litteram intelligantur de Beatâ Virgine apta est probatio, quæ scilicet profertur sicut palma fructum benedictum ventris sui Jesum Christum Dominum nostrum, exaltata est super omnes mulieres sicut palma super omnes arbores: Ut ergo palma cui comparatur, non profert fructum suum nisi in præsentia & sub umbra alterius palmæ masculinæ, ita Beata Virgo non protulit Christum nisi D. Iosepho conjuncta, & quasi sub ejus umbrâ.

VII. Sed licet hæc probationes plausibiles sint, non tamen solæ me convincerent, credo quod nec alios: Quare alias proferamus clariore & firmiore ex aliis Scripturæ locis: ac primò quidem ex illo Isaiæ cap. 62. v. 5. *Habitabit juvenis cum virgine.* Quod Glossa, quam sequuntur Doctores penè innumeri sic interpretatur ad litteram; habitabit jucundissimè & castissimè juvenis

Iosephi cum Conjuge suâ Virgine Mariâ.

In hanc etiam interpretationem sine ullâ violentiâ trahi potest Dionysius Carthusianus in istum Prophetæ locum, quem sic exponit. *Habitabit juvenis cum virgine sine corruptione peccati vivente.* Quænam enim illa virgo sine corruptione peccati vivens nisi Beata Deipara? Colligitur amplius ex conjunctione sequentium ad præcedentia. *Multi quoque sanctissimi juvenes cum inviolatis virginibus cum omni castitate habitaverunt & habitant in Ecclesia Dei.* Præterea si inter hos sic continentes omnium primi fuerunt & præcipui Ioseph & Maria, & ad eorum exemplum alii multi in Ecclesiâ Dei postmodum se efformantes ita vixerunt castè simul, quis dubitare poterit hos præceteris prævidisse & innuere voluisse sanctum Prophetam?

Secundò probatur ex illo ejusdem Isaiæ 8. *Accessi ad Prophetissam & concepit & peperit filium: & dixit Dominus ad me, voca nomen ejus accelera, spolia detrahere, festina prædari, quia antequam puer sciat vocare Patrem suum & Matrem suam, auferetur fortitudo Damasci, & spolia Samaria.* Quæ Prophetia ad litteram non alium sonat quam Christum Dominum, ita D. Augustinus lib. 17. de Civit. Dei, c. ult. D. Ambrosius c. 1. in I. uc. ad vers. 41. & 44. D. Hieronymus, Sanctus Cyrillus, S. Basil. & Chaldeus hic Procopius, Rupertus, Dionysius Carthus. D. Epiphanius Hæres. 78. Eusebius lib. 7. demonstrat. c. 2. Rabby Hacados apud Galatin. lib. 7. c. 18. & communiter omnes tam veteres quam recetiores contra Nicolaum de Lyra & Rabbinos aliquos, dicentes per Prophetissam illam & puerum quem concepit debere intelligi uxorem ipsiusmet Isaiæ: hæc pronuntiantis & ipsius factum. Sed nostra sententia & Interpretatio adeo clara est & certa, ut contrariam Lyranus alii inter quos Cornelius à Lapide in istum Isaiæ locum dicant esse errorem Judaicum, immò de spurcum & obscenum ac etiam Calvinianum rejiciunt, vide Cornelium à Lapide loco citato.

Cum ergo tam certum sit istum Isaiæ Prophetæ locum ad litteram de Christi

VIII.

IX.

IX.

X.

Christo Domino intelligi, attende ultimam periodum istius Prophetiæ *An- tequam puer* (ideest Christus Dominus) *sciat vocare Patrem suum & Matrem suam auferetur, &c.* Igitur puer iste licet de Virgine nasciturus ut dixerat capite præcedenti his verbis: *Ecce Virgo concipiet & pariet filium*, erat habiturus Patrem, nempe D. Iosephum: hocque præostendit Prophetæ Deus, hoc ipse Propheta præcognovit, hoc denique prædixit & prophetavit.

XI. Ex quo loco roboratur probatio præcedens n. 7. & 8. Si enim prævidit Ilaias Christum ex Matre Virgine nasciturum, ut prædixit c. 7. in his verbis: *Ecce Virgo concipiet & pariet filium, &c.* Et tamen ipsum habiturum Patrem, ut patet ex hoc loco quem hic versamus, proculdubio in his verbis cap. 62. ubi idem Propheta dicit quod temporibus Christi *Habitabit juvenis cum Virgine*, hos Sanctissimos Coniuges, Patrem, inquam, & Matrem Christi Iesu, Iosephum & Mariam, qui hoc 8. cap. Ilaia ostensi sunt, voluit præcipue & præceteris innuere.

XII. Cum ergo D. Iosephus tam manifestè præostensus fuerit prævisus & prophetizatus, profectò dicendum est & credendum ipsum inter omnes Beatos & Cœlites esse Magnum.

SECTIO II.

Divus Iosephus fuit præfiguratus.

XIII. Quod etiam singularissima futuræ magnitudinis alicujus sancti nota sit nilum antequam existat præfigurari, adumbrari & delineari, patet, primò ex eo quod dicit Ecclesia de Sanctis Evangelistis quos ipsa censet per quatuor illa animalia famosa de quibus Ezechiel Propheta c. 1. adumbratos: ita enim de his magnificè pronuntiat Ecclesia, *Tuasunt hæc Christi opera qui sanctos tuos ita glorificas, ut etiam dignitatis gloriam in eis futura præire miraculis facias: tu insignes Evangelii prædicatores, (ideest Evangelistas de quibus hic est quæstio, & qui inter Evangelii precones meritò supra omnes censendi sunt insignes.)*

Animalium Cœlestium admirabili figurâ præsignasti: his namque cœleste munus colatum glorioſis indicis, es dignatus ostendere, hinc laus, hinc gloria tibi resonet in sæcula.

Patet secundò ex iis quæ solent summi artifices omnes qui habent magnum aliquod ac singulare suæ artis opus exequendum: Hi enim priusquam ad illius procedant efficientiam, primò illud apud se maturè solent deliberare, illud prius in mente sua moliri, & seridò animum applicare ad efformandam prius illius Ideam quam possunt perfectissimam, secundum quam illud opus suum dirigant, & perducant ad suam perfectionem. Secundò, non illicò & quamprimùm in ipsâ materiâ ex quâ opus conficiendum est laborare, & illum suum de eo præformatum conceptum seu ideam exercere, sed prius in aliâ minoris momenti & pretii proluere, & illius tentamentum in parvâ formâ & vili materiâ facere, ut quæ minus in hoc quadraverint lineamenta in illo suo opere eradere, quæ conventiora addere, quæ congrua apprimè imitari.

Ad eundem modum Spiritus Sanctus, qui per sacrarum oracula Scripturarum majores nobis pandit veritates, accommodans se modulo nostro, quo de rebus magnis judicare solemus & loqui, sciens nos res sic præmeditatas, ac seridò ante delineatas & adumbratas magni pendere, illa quorum vult apud nos magnam esse æstimationem proponit ut objecta singularia suæ præscientiæ, ut sic ostendat illa esse tanti meriti, tantæque prædita excellentiæ, ut digna visâ sint quod Deus de illis ab æterno particulariter cogitaret, & in quibus ad perfectionem summam adducendis, summam ac extraordinariam adhiberet industriam.

Hoc modo Christus Dominus & Sanctissima Mater ejus in Scripturâ divinâ præfigurati describuntur & adumbrati, utpote in quorum productione & perfectione oculatissima Deitas & sapientia, ejusque omnipotentia infinita singulariter ac summè enituit. Hoc etiam modo hujus Sponsum castissimum, & illius Patrem amantissimum D. Iosephum antequam esset, præmeditatum, præfi-

Synopsis

Magnificè
D.
Iosephi
SV
an

præfiguratum & adumbratum fuisse pronuncio in eadem Scripturâ, utpote cuius prædestinatio illorum prædestinationi affinissima sit, imò implexa; cuius magnitudo illorû magnitudini maximè participet, cuius gloria & excellentia illorum gloriæ suppar & excellentiæ.

XVII. Dices, Sancti Apostoli & Evangelistæ fuerunt etiam præfigurati & adumbrati: Apostoli quidem in duodecim Patriarchis & Tribuum Principibus Genes. cap. 17. & alibi sæpè. In duodecim fontibus Exodi cap. 15. in duodecim bobus sustentantibus mare fuisse, quorum tres respiciebant ad Aquilonem, tres ad Meridiem, tres ad Orientem, & tres ad Occidentem, 3. Reg. cap. 7. in duodecim leonculis stantibus hinc & hinc super sex gradus throni Regis Salomonis 3. Reg. cap. 10. in duodecim portis per quas datur ingressus in Civitatem cui nomen *Dominus ibidem*: quorum tres ad Septentrionem, tres ad plagam Orientalem, tres ad plagam Meridianam, & tres ad plagam Occidentalem, Ezechielis cap. ultimo in fine. Evangelistæ verò in quatuor illis mysticis ac prodigiosis animalibus, quæ tam accuratè depingit idem Ezechiel cap. 1. per totum.

XVIII. Respondeo primò, præter hos post Jesum, Mariam & Iosephum, nescio an vel unicus alius reperiri posset qui hoc modo præfiguratus fuerit. Huius rei causa quæ alia nisi quia hi primitias Spiritus post Jesum, Mariam & Iosephum habuerunt? Cùm ergo ideò præfigurati fuerint inter cæteros, ut per hoc eorum supra omnes excellentia appareret, sequitur quod intendimus, quod scilicet cùm D. Iosephus præfiguratus fuerit & adumbratus, quod similiter ex hoc illius magnitudo & excellentia colligenda sit.

XIX. Respondeo secundò magnum esse discrimen inter huius & istorum præfigurationem seu adumbrationem; nam illi omnes, idest, omnes Apostoli numero duodecim, & omnes Evangelistæ qui sunt in numero quaternario, collectivè tantum fuerant præfigurati locis citatis. Nullus illorum scorsim: hoc soli post Christum & Matrem ejus Mariam contigit D. Iosepho uti his suppari, & præterea quia hic

tam multis, tam accuratè, tam distinctè, tam particulariter adumbratus est, ut certum sit nullum alium simili modo adumbratum reperiri posse. Quod ex sequentibus patebit.

PROLUDIUM IX:

Racematio nonnullarum figurarum et delineationum Divi Iosephi ex veteri Testamento.

RACEMATIONEM facio figurarum & delineationum D. Iosephi in veteri Testamento contentarum, non vindemiam, spicilegium, non messem: Ergo ex multis huiusmodi figuris, umbris & delineationibus paucas profero hîc, sed selectiores, quibus argumento in prologo proposito assatum satisfactum sit, quod è re nostrâ est hîc. Cæteras nec paucas observare poterit Lector in decursu Operis quibus impleri potuissent paginæ non paucæ, sed nonnisi cum tædio & repetitione.

Ac primò quidem ut aliquem ordinem servem, ab ipsius nativitate exordior, quæ fuit in gratiâ & cum usu rationis, ut dicemus infra hac part. tract. 3. In quo figura ejus fuit antiquus Ioseph è duodecim Patriarchis unus, Filius Jacob & Rachelis, de quo dicit Scriptura Ecclesiastici cap. 49. v. 17. *Nemo natus est in terrâ ut Ioseph, qui natus est homo, Princeps fratrum, firmamentum gentis.* Cujus explicationem vide infra hac part. tract. 3. cap. ultimo.

Fuit secundò D. Iosephi nativitas, ut dicemus infra tract. 2. secundum legem Deuteronomii cap. 25. de suscitando fratri sine liberis defuncto semine, per fratrem in defuncti uxore. Atque adeo fuit primò per istam legem præmeditata & prædelineata ista D. Iosephi nativitas, quandoquidem per legem quæ pro illa lata est, fuerit primò ac principaliter intenta, ut dicebamus Prolud. 7. num. 7. & 8. Secundò fuit adumbrata per principales ex illis, qui ex vi illius legis nati sunt, maximè verò per Obed quem genuit Booz ex Ruth
secun-

I.

I I.

III.

secundum istam legem, Ruth. c. 5.

IV. De nativitate namque istius Obed differens noster Joannes Sylvanus Patriarcha Hierosolymitanus XLIV. Opere illo suo nobili, cui nomen usque ad nostra tempora Imperfectus in Mathæum dicitur Chrysofostomo ascriptus, & suo vero Authori per eximium P. nostrum Petrum Wastelium Belgicæ Provinciæ nostræ Provinciale, Doctorem Duacensem asserens. Petrum, inquam, verè Petram contra quam omnes qui arietaverunt contra Antiquitatem humilis Mariæ Ordinis, nunc arietant, arietabuntque in posterum, parvulos suos allident suâ imprudentiâ (ne plus dicam) quia præfati Petri nostri & tot aliorum domesticorum illis non inferiorum, quorum propriè est, ut in aliis omnibus de familiæ suæ ortu, progressu, & statu scire & alios informare, vindicias aliâque eximia opera ex professo eâ de re elucubrata, vel aperite dignati fuissent, quod non fecisse nimis manifestum est (quo animo Deus judicabit) quos proinde, ut merentur, contemnimus; faciant alii quod voluerint, facturi absque dubio idem si sua res ageretur, iisdem rationibus suffulti & levitate contradictionum consideratâ.

V. De Nativitate itaque istius Obed differens noster qui supra imperfectus in Mathæum versans illa verba, Booz autem genuit Obed ex Ruth, Matthæi c. 1. Primò laudat Booz qui secundum imperium Dei accepit uxorem Ruth à Deo provisam: accepit, inquam, uxorem non sibi sed Deo, non propter passionem corporis sui, sed propter justitiam legis, ut suscitaret semen proximo suo, non magis amore quam Religione ferventior, qui non attigit Ruth quasi lascivus puellam, nec abhorruit quasi castus lasciviam, sed mox ut verbum ejus de lege proximitatis audivit, nihil horum omnium lascivie imputavit, sed universa Religioni adscripsit: Nec despexit eam quasi dives pauperem, nec veritus est quasi maturus adolescentulam, sed paratior fide quam corpore, mane processit ad portam, & provocavit quemdam ex genere, quem jure proximitatis existimabat propinquorem obtinuit, prævaluit non tantum jure proximitatis, quam Dei eligentis favore.

VI. Secundò observat in Ruth Moabide & Gentili dilectionem generis Is-

raëlitici, simplicitatem, obedientiam, fidem, quæ in eâ commendabiles fuerunt. *Dilectio quidem Generis Israël, inquit, quia sic desiderabat filios suscipere ex semine Israël, & una fieri ex populo Dei: Si enim communicationem viri desiderasset quasi puella lasciva, aliquem juvenem potius appetisset: Quoniam autem non lascivie sue sed Religioni satisfacere cupiens fuit, familiam potius sanctam elegit quam juvenilem ætatem. Deinde pro simplicitate, obedientiâ & fide subnectit. Simplicitas autem quia ultranea sub pallium ejus ingressa est, nec cogitavit ne forte sperneret eam quasi justus lasciviam puellam, aut ne deluderet eam, & quod gravius erat contemneret delusam sicut faciunt multi, sed obaudiens facta, Socrus sue consiliis confidenter credidit, quia prosperaturus erat Deus actum ipsius, sciens conscientiam suam, quia non libido ad hoc eam compulerat, sed Religio erat adhortata.*

Tertiò, ex his sic demùm infert hic VII. eximius Patriarcha. *Talis ergo Booz ex tali conjuge Ruth qualem filium genuit? Obed qui interpretatur subditus, ac deinde subjungit. Nunc autem qui divitias eligunt & non mores, pulchritudinem & non fidem, & quod in meretricibus solet quæri, hoc in conjugibus optant; propterea non generant filios subditos vel sibi vel Deo, sed contumaces contra se & contra Deum, ut filii eorum non sint finitus justæ conjunctionis eorum, sed pœna condigna irreligiositatis ipsorum. Utinam hæc benè perpendant Conjugati, iis Concionatores benè inculcent.*

Quartò, tandem absolvit noster Doctor VIII. his verbis: *Iste Obed qui subditus dicebatur, quid genuit? Iesse id est refrigerium: Iesse latino sermone refrigerium appellatur: Nam verè quicumque subditus est Deo & parentibus suis, tales filios generat, Deo præstante, à quibus refrigeretur, quoniam qui honorat Patrem, honorabitur à filiis suis: qui autem contumaces existunt aut in Deum, aut in Parentes; generantes non refrigeria sibi generant, sed dolores ut à filiis suis recipiant, quod fecerunt in parentibus. Hæc ille Sanctus Patriarcha ex antiquis Patribus unus, quæ utinam benè ponderent Filii.*

Jam ad rem nostram veniamus, videamusque in hoc D. Josephi delineationem IX.

tionem. Quàm benè hæc quadrat figura in illum! Quàm hæc Obedis natiuitas genuina est natiuitatis huius Sanctissimi Viri delineatio! Nonne enim ut Obed ex Booz, ita noster Iosephus ex Jacob genitus, non concupiscentiâ Jacob ad generationem compellente, sed legis amore? ut scilicet iuxta legem Dei semen suscitaret fratri, seu proximo sine liberis defuncto. Nonne verè Obed, quia *subditus* genuit *esse*, id est, refrigerium? qui sic dictus est quia tempore ipsius Filii Israël corporaliter refrigerati sunt, in eo quod Allophylis liberati sunt, ut cenfer idem Imperfectus. Quantò verius, quantò excellentius Iesus, cuius verè Pater fuit D. Iosephus; esto eum non genuerit, *refrigerium* dici debet, qui totum genus humanum perditum ab æternâ damnatione eripuit? Atque in hoc D. Iosephus & hunc Obed & alios qui secundum legem Deuteronom. cap. 2. nati sunt exceffit, ut figuratum solet excedere figuram quod ipsius natiuitas fuit per ipsam legem præparata, & ab ipsâ directissimè & primariò intenta, ut mox dicebamus.

X. Secundò, ipsius Castitas & Continentia, illa tamen imprimis quæ in eo primaria fuit & principalis, id est, continentia in ipso conjugio præfigurata fuit primò in commercio casto Davidis cum Abisag Sunamitide uxore, de quo 3. Reg. cap. 1. in initio. Secundò in Rubo Moylis, qui in medio flammaram positus ab iis minimè læsus fuit, sed incombustus perseveravit, Exodi cap. 3. v. 2. Pro his ne idem repetamus cum damno temporis, jacturâ laboris & tædio Lectoris videantur infra dicenda Part. 2. Tract. 1. cap. 7. per totum, ubi pulchra de his figuris reperientur.

XI. Tertiò, ipsius Paternitas ad Christum, Iacobus de Valentia in Psalmos & Cantica, explicans illud Cantic. Magnificat. *Quia fecit mihi magna qui potens est & sanctum, &c.* Ad sextam B. Virginis dignitatem cenfer adumbratam & præfiguratam per duorum Thamar Maritorum Paternitatem, quibus sine liberis successivè demortuis, Judas in dictâ Thamar eorum Coniuge suscitavit, cuique suam prolem scilicet Pharez & Zaram.

Hi enim fuerunt filii dictorum duorum Maritorum Thamaris defunctorum, (non tamen ab ipsis geniti) lege Dei de suscitando defuncto improli semine ita disponente; videantur à nobis dicenda infra part. 2. tract. 2. cap. 8. num. 6. 7. 8. 9. 10. ubi hanc figuram latius invenies explicatam ac etiam à nobis refutatam. Quare melius dicetur hæc D. Iosephi Paternitas præfigurata in Mahallone qui fuit Pater Obed, quem tamen non genuit, sed Booz ex divine legis dispositione in Ruth Moabitide uxore Mahallonis defuncti. Vel etiam in Paternitate Heli qui Luc. cap. 3. dicitur Pater Divi nostri Iosephi, cum tamen hic non ab eo genitus, sed à Jacob Matth. cap. 1. in uxore Heli defuncti sine liberis.

Quartò, figura quoque fuit Fidei, Spei & Obedientiæ D. Iosephi ac Peregrinationis ejus, magnus credentium Pater Abraham, ut suis dicemus locis. Sed quod maximè observandum figura fuit illius in eo in quo ipse maximè nobis apparet mirabilis: scilicet in eo quod præsto fuerit immolare & mactare propriâ manu filium suum Isaac, qui fuit, ut omnes fatentur, una ex figuris Christi expressioribus. Pro quo vide à nobis dicenda inferius Part. 2. Tract. 2. cap. 20. sect. 2. à num. 64. usque ad finem.

Quintò, quidni etiam dixerimus magnificè olim præfiguratum in Josue nobili illo populi Israëliti Duce post Moylen primo? ita cenfer inter alios plurimos Doctor Matthias Naveus in Encomio Sancti Iosephi orat. 5. paulò ante finem, ubi sic ille. Notum est populi Ductorem Josue Angelicis apparitionibus honoratum, ornatumque fuisse, Angelum compellatum. Notum est nullam vel conjugii, vel uxoris aut liberorum in ejus historia fieri mentionem, ut proindè eum perpetuò virginem permansisse, D. Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum asserere non dubitet, nec dubitari velit, uti & Sanctus Martyr Ignatius epist. ad Philadelphios, & D. Chrysostomus serm. de Martyribus. Notum quoque est quàm amanter fortiterque ac efficaciter terræ promissæ fructuum allatione & ostensione timidum populum animaverit

ad

ad eandem terram conquirendā in cam-
que tandem feliciter adduxerit. Ac ut
alia præmittam notissimum est in So-
le ipso ejus intuitu maximum maximè-
que stupendum exhibitum miraculum,
quando ad vocem ejus Sol in medio
cursu suo immotus stetit *obediente Do-
mino voci hominis*, ut ait Scriptura Io-
sue c. 10. vers. 14.

XIV. Quid istorum in B. Iosepho Filii Dei
ac Matris ejus Custode ac Protectore
excellenter completum non cernitur?
Cum ad eam ipsam Sanctissimam ma-
ximisque undique plenam angustiis
provinciam, non modò perpetuò vir-
gineam sed & Angelis familiarem vitam
duxerit, virorumque fortissimum eum
fuisse oportuerit: Quam efficaciter ipse
providere ad Cœlestem Patriam, fœ-
licitatis gloriæque ejus oculari exhibi-
tione mundum languidum incitavit
atque inflammavit, dum Verbum Dei
incarnatum, uteri virginei fructum be-
nedictum, inter brachia sua colligens,
per Iudæam Ægyptumque deportans,
timidò & eo usque languenti mundo
ob oculos ipsos corporeos studiosissi-
mè amantissimeque ostentavit, atque
Patris æterni filium unigenitum in ejus
sinu ab æterno invisibilem & inaccessi-
bilem, in sinu suo visibilem tractabi-
lemque; B. Iosephus nobis protulit, Reg-
ni que Cœlestis omnem in eo gloriant
ac beatitudinem monstravit, adèd
ut exinde obviantibus quibuscumque
spectis difficultatibus, sub ipsius ductu &
favore ab infinitis Regnum Cœlorum
vi rapiatur.

XV. Neque verò unius diei spatio dunta-
xat, neque usurpatà tantum sermonis
improprietate ut ducis Iosue vocem e-
jus exaudiit, sed continuo juxtaque vocis
proprietas ei Dominus ac filius ejus
obedivit sive subditus fuit, Luca c. 2.
stetit ita movitque se ad vocem ejus, ad
nutum ejus naturæ nostræ velamine
obductus Sol justitiæ, simulque Luna
pulchrior Cœli Regina Virgo Deipara,
cum hæc ut sponsum caput Domi-
numque suum, ille ut Patrem semper
venerat, ut miraculum profectò mira-
culorum hoc sit, ac unū instar omnium,
tantumque veteri illo majus quantum
Sole isto qui ad vocem Iosue in medio

cœli cum Luna stetit, major is qui illa
cœteraque omnia uno verbo creavit.

Sextò, Noë fuit ipse figura, Noë XVI
fuit vir justus, & ideo Arcæ custos &
Governator, sic D. Iosephus Sanctioris
Arcæ Virginis Mariæ, Noë commissa est
Arcæ cura in quâ animalia & pauca
animæ salvarentur, at Iosepho virgo
committitur non præsentis modo sed
& semper terræ salutis arca, in qua non
pauci homines sed omnes salvari de-
bent. Quare Isidorus Isolanus part. 1.
c. 16. ita de illo justus Dei testimonio
Sanctus Ioseph comprobatur: Justitia
Sancti Iosephi in Noë præfigurata fuit.
Hic ut habetur Genesis c. 6. quoniam
justus atque perfectus cum Deo ambu-
lavit, Arcam divino gubernavit præce-
pto, in quâ genus humanum salvum fa-
ctum. Hic est Noë qui columbam vi-
rentis Olivæ ramum deferentem, sig-
num Clementiæ Dei manibus accepit.
Hic signum fœderis inter Deum & ho-
minem vidit: verum Mystera quæ
Noë gesta significabant sub umbrâ San-
cto Iosepho sub vero Sole contigerunt:
ipse enim suâ promeruit justitiâ ut Vir-
gini Beatæ in arcâ Noë præfigurata
sponsus & caput esse mererit: ipse
idem gremio gestantem Verbum Dei
Incaratum humanæ signum reconci-
liationis cum Deo, obsequio Sancto
manuum suarum profectus est, ipse
signum fœderis inter Deum & ho-
minem, idest Christum oculis vidit
& exultavit, diluvium naturæ huma-
næ non amplius pertimescens. De
Noë item dicitur Genes. cap. 6. ver-
su 9. *Ista sunt generationes Noë, Noë
Vir justus atque perfectus fuit in genera-
tionibus suis cum Deo ambulavit.* Nomi-
ne generationis audito quispiam Avo-
rum & Proavorum seriem, aut saltem
filiorum & nepotum expectasset, nihil
tamen subjicitur nisi Noë Vir Justus,
atque perfectus fuit, & cum Deo am-
bulavit. Scitè Sanctus Chrysostomus
homil. in Genes. *Rarus*, inquit, & *alie-
nus genealogiæ modus hic est, nam ut Scrip-
tura dixit ista sunt generationes Noë. &
aures nostras spe quadam implevit quasi
generationem illius narrativa, & quis pa-
ter fuerit & undè genus duxerit, & quo-
modo in hanc vitam genitus fuerit: reli-*
quid est? *Hic*

Synopsis

tractatus
D.
Iosephi
SV
171

Etis tamen, illis omnibus etiam superiori consuetudine inquit Noë homo visus est perfectus in generatione sua placuit Deo. Hic optima genealogia mos est, quæ enim utilitas ex claris & probis parentibus originem ducere, si tu bona vita atque virtutum sis expers.

XVII. Eodem modo D. Ambrosius de Arcâ & Noë cap. 4. Noë non generationis nobilitate, sed iustitia & perfectionis merito laudatur, probat enim viri genus virtutis profapia est. Semper enim novo profectui nascitur & vivit Justus, semper proficit, ut novus semper nasci videatur; arefcit sanctitas nisi germinet, & nisi quotidie nascatur tandem perit. Hinc Abbas Guarricus serm. 5. de Adventu, hæc verba Psalm. 138. vers. ult. *Deduc me in viâ aternâ, ita tractat. Idè, inquit, forsitan via aterna dicta est, quia licet providentia semitam cujusque investigaverit, terminumq; constituerit quousque proficiat, terminum tamen non habet illius in quam proficit bonitatis natura. Itaque Sapiens impiger viator cum consummatus fuerit tunc incipiet, ita scilicet obliviscens quæ retrò sunt ut quotidie dicat sibi nunc capi.*

XVIII. Sexta figura quoque D. Josephi & Sponsæ ejus Mariæ fuerunt duo illi Cherubini Exod. 25. qui utrumque latus Propitiatorii tegebant, & expandentes alas operientesque illis oraculum respiciebant se mutuò versis vultibus in Propitiatorium: Fuerunt, inquam, figura Mariæ & Josephi. Nam ut observavit Arias Montanus in suo Apparatu, unus illorum Cherubinorum erat formæ repræsentantis mulierem, & alter repræsentantis virum. Propitiatorium verò fuit omnibus annuentibus figura Christi Domini. Cætera sunt applicata nimis facilia, ut illis immoremur.

XIX. Sed ut his quæ nullum haberent finem, finem imponamus; prima semper ac potissima omniumque accuratissima hujus Beatissimi Viri figura à Sanctis Patribus & Doctoribus existimatus fuit Antiquus Joseph Filius Jacob, ex duodecim Patriarchis & Tribuum Principibus unus, ut hic propter magnam quam cum nostro habet Josepho, cujus tam genuina figura fuit, convenientiam, eodem quoque

quo ipse nomine compellatus sit. Joseph ille Antiquus, sterilitatis profugium & adversitatis solatium, dum mentis perspiciaciã anteverit præfagus tempora; frustratur providus infortunia: panem servat, & qui Ægyptum captivus intrarat, Ægypti salvator effectus est, thronum conscendit virtutum suffragiis, non auri aut favoris votis. In manipulos redactæ segetes congregatæ sunt ipso Authore in horrea Ægypti, quæ inediæ tempore ab eâ famem depellerent. Huic Josepho longa post tempora successit alter, sed ejusdem nomine & asservandi tritici providentiã non inferior, & tritici asservati conditione prior. In Bethlem hoc est panis domo nascitur Verbum Dei, sed furenti invidiæ subtrahitur, & ad Ægypti horrea Josephi hujus secundi curâ defertur servandum. Ecce, inquit Matthæus, *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens, Surge & accipe Puerum & Matrem ejus, & vade in terram Ægypti, &c.* Fecit ut oraculum imperavit. Aliquantulo temporis fluxo, Ecce iterum *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto dicens, Surge & accipe puerum & Matrem ejus & vade in terram Israël.*

Comparat D. Bernardus homil. 2. super *Missus est*, Josephum Christi Patrem cum Josepho illo Ægypti Prorege, ex Antecessoribus suis uno, rogatque quis illorum duorum clarior ac celebrior? Et quidem primus ille Joseph Ægypto asservavit panem, Israël tamen regionibus, aliisque mundi plagis non attulit: Josephus verò noster & Cælestem Panem in Ægyptum deportavit, & in Israël terram revertisit. Audiendus ipse D. Bernardus suis propriis verbis loquens.

Quis, inquit, & qualis homo fuerit B. Joseph conjice ex appellatione, quã licet dispensatoriã meruit honorari, adeo ut Pater Dei dictus sit & creditus: conjice & ex proprio vocabulo quod augmentum non dubites interpretari: & memento magni illius quondam Patriarchæ venditi in Ægypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed & castimoniam fuisse adeptum, innocentiam assecutum & gratiam. Siquidem ille Joseph fraternã ex invidiã venditus & ductus in Ægyptum Christi

Christi venditionem præfiguravit : iste Joseph Herodianam invidiam fugiens Christum in Ægyptum portavit. Ille Domino suo fidem servans Dominæ noluit commiseri : iste Dominam suam Domini sui Matrem Virginem agnoscens & ipse fideliter custodivit. Illi data est intelligentia in mysterio somniorum : isti datum est conscium fieri atque participem Cælestium Sacramentorum. Ille frumenta servavit non sibi sed omni populo : iste panem vivum de celo servandum accepit tam sibi quam toti mundo. Hæc D. Bernardus.

XXII. Illustrior D. Josephi laus est, alteri Josepho adeo illustri successisse & longè superasse: ille primus materialem terrestremque panem horreis, quibus Ægyptiorum levet famem asservat, iste nobiliorem panem Ægyptiis defert quo corporis & animæ depellat inædiam. Ille asservatum panem Israelitis omnibus non attulit, iste Israelitis & toti mundo panem advexit cælestem de antecessoris gloriâ exultans, de propriis augmentis triumphans. Gloriosum enim est decessores conspicuos sequi, gloriosissimum operû gloriâ devicisse.

XXIII. Alii alia multa congerunt, nos plura non addimus, sed ad ea solùm remittimus quæ melius & aptius aliis in locis iisquæ plurimis observanda venerunt: Vide inter alia ea quæ Parte 3. tract. 2. de adumbrata quoq; per ipsum summa in regno Cælorum gloria, & tamen præpostero in terris cultu, &c.

XXIV. Ex quibus omnibus patet quàm in multis & quàm accuratè adumbratus sit & prædelineatus Magnus D. Josephus antequam existeret. Quod si Ecclesia de Sanctis Evangelistis, eo quod præfigurati fuerunt in ministerio prædicationis dumtaxat, quasi admirabunda, ita in eorum officio ad *Magnificat*, cecinit. *Tua sunt hæc Christe opera, qui sanctos tuos ita glorificas, ut etiam dignitatis gloriam in eis futuræ præire miraculis facias: Tu insignes Evangelii Prædicatores animalium Cælestium admirabili figurâ præfigurasti: His namq; cæleste munus collatû gloriosissimè indicium est dignatus ostendere: hinc laus, hinc gloria tibi resonet in sæcula. Si inquam in illis hoc privilegium ita extollit & elevat Ecclesia, quid de hoc Beatissimo viro D. Josepho dicemus? quid sentiemus de illo cujus totus vitæ & historia*

cōtextus, adeo accuratè, adeo distinctè, adeo particulariter fuit adumbratus & præfiguratus? Si talis est, & tantus in creta, ut aiunt, seu levi densâ delineatione, qualis erit & quantus totâ Dei arte & manu elaboratus.

Magnus fuit Abraham, magnus XXV. Josuë, magnus David, magnus Joseph Prorex Ægypti, magni alii in quibus præfiguratus est D. Josephus, & eos mirata sunt & mirabuntur omnia sæcula in eo quod ipsi illa habuerunt in quibus tantum fuerunt figura eorum quæ Deus perfectè complevit in hoc Beatissimo viro, quantus ergo ipse in quo eorum perfectio & complementum, quorum in illis umbra sola, sola figura, sola prologia, tentamenta sola? Si eximius aliquis Pictor aliquod suæ specimen artis aggressurus, incipiens ab illius primâ delineatione, quam vocant umbram, illam faceret adeo excellentem, ut digna esset quæ in publicum exponeretur, & ut exposita de facto omnes in admirationem sui raperet, quale quæso futurum esset opus ipsum, istius umbræ & tentamenti omnibus suis numeris absolutum? Quis artifex, qualis Deus? Vide quantum ipse excelluerit in prodromis seu prologiis S. Josephi & tentamenti à nobis jam propositis, & conjice quale quàmque divinum opus, ipse evaserit?

Dicamus ergo quod quamvis Deus XXVI. actus sit purissimus & simplicissimus, seu ut aiunt actualissimus, id est omnis expertus compositionis, tam quoad operationes suas, quàm quoad substantiam & attributa sua: ita ut in Deo non sit aliud bonitas quàm sapientia, sapientia quàm potentia, potentia quàm essentia, intellectio quàm ipse intellectus; quamvis etiam certum sit Deum agere ex ratione seu cognitione infinitâ, quæ inconceptibili sua subtilitate omnia imitus usque ad fundum in instanti pervadit, penetrat & comprehendit, nihilquæ sit in illâ prius, nihil posterius, sed omnia sint in illa simul & semel, sine ulla successione; at tamen quia propter intellectus nostri imbecillitatem & limitatam potestatem, illum cognoscendi modum Dei nostri attingere non possumus, ideoque concipimus cum per intellectum & ratio-

D nem

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
XXV
XXVI

nem agentem non procedere in illis quæ facit ad extra, nisi ad modum nostrum, dicimus consequenter productionem D. Iosephi opus esse adeo excellens & sublime, ut Deus in mente sua illius idæam præformaverit atque ut undequaque perfectum eum redderet, eo ferè modo se gessisse quo sapientissimus artifex qui non solet ad summi alicujus & excellentissimi operis executionem prius manum admove-

re quàm animum, atque adeo nonnisi prius maturè consideratis & perpensis illis omnibus in quibus est actus, id est quæ cōducere possunt ad operis suscepti perfectionem, selectis ex variis quæ occurrunt illis quæ aptiora sunt, ut illud omnibus numeris evadat absolutum: Deniq; tentatâ, prius quàm ad materiâ ex qua illud prænobile opus conficiendum est, arte suâ in aliâ minoris pretii & valoris materiâ: Et hoc de Proludiis,

TRACTATUS SECUNDUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis in Esse Naturali.

CAPUT I.

Quomodo D. Iosephus Filius Davidis Regis.

I.

INCIPIMUS descendere in materiam in fronte hujus Partis præfixam post præmissâ ex necessitate illa quæ in præcedentibus prolusimus: Ordo enim rationis exigebat, ut prius agnosceremus quàm insigniter hoc præcellsum & prænobile gratiæ opus, à Supremo artifice Deo fuerit decretum & præordinatum. Deinde quàm accuratè delineatum, adumbratum & præfiguratum, in illis Sanctis qui illum præcesserunt; ac tum demum considerarem materiam ex qua illud idem opus compactum est, petram ex qua vir ille Sanctissimus excisus est, sanguinem ex quo concretus est, quod hic & sequentibus capitibus factum imus.

II.

Dico ergo fuit D. Iosephus verè & propriè Filius Davidis Regis, quemadmodum in argumento hujus capituli propositum, non immediatus sed mediatus, & remotus: Est de fide & manifesta res est ex Scriptura sacra, primò ex Luca c. 1. vers. 26. & 27. *Missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilee cui nomen Nazareth ad Virginem def-*

ponsatam viro cui nomen erat Ioseph de domo David. Secundò, ex Luca c. 2. in initio, ubi cum exisset Edictum à Cæsare Augusto ut describeretur universus orbis, & omnes irent ut profiterentur singuli in Civitatem suam, id est ubi erat caput familiarum, dicitur & Ioseph ascendisse à Galilea de Civitate Nazareth in Civitatem David quæ vocatur Bethleem, eo quod esset de domo & familia David.

III.

Unde D. Justinus martyr cognomento Philolophus orat. ad Antoninum Pium Imperatorem dixit audacter, *Christum natum in Bethleem ex descriptionibus census quæ sub Cyrino primo vestro in Indea Procuratore confectæ sunt intelligere potestis:* & Tertullianus lib. 4. contra Marcion. c. 7. *Censum, inquit Augusti; testem fidelissimum Dominice Nativitatis Romana Archivia custodiunt:* ut credibile sit hanc ob causam Deum voluisse hanc fieri descriptionem à Romanis, ut exinde fideles infidelibus efficaciter probare possent & Christum promissum in lege venisse, & in Bethleem natum conformiter prophetiis de illo, & Filium esse Davidis & Abrahæ.

IV.

Quod verò Justinus & Tertullianus dicunt de Christi Domini Nativitate, quod scilicet Tabulæ Romanæ illi attestentur, hoc quoque dicendum de D. Iosephi & Christi Domini familia, quod scilicet uterque sit de familia David.

Pro-